

**เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเพียงตำนานเล่าขาน
ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือบุคคลในประวัติศาสตร์ใด ๆ ทั้งสิ้น**

**หืม ? ดูอย่างไรก็คนเดียวกัน เรื่องราวก็เหมือนกัน
เอ๊ะ ! พวกเจ้านี่อย่างไรกัน ข้าบอกไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ
นั่นมันตำนานในโลกของพวกเจ้า
เรื่องที่ข้าจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่เกิดในโลกของข้าต่างหาก...**

เปิดบันทึก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีสมณะชั้นสูงผู้หนึ่งออกเดินทางไปยังทิศ
ประจิม มุ่งหน้าสู่ชมพูทวีปเพื่ออัญเชิญพระไตรปิฎกอันเป็นหลักธรรมของ
พระโพธิสัตว์เพื่อนำมาสั่งสอนชาวโลก

แม้หนทางที่ต้องเดินนั้นจะเต็มไปด้วยอุปสรรคและความยากลำบาก
ก็ไม่ย่อท้อ เนื่องด้วยท่านมีศิษย์ทั้งสามคนที่ร่วมเดินทางด้วยคอยช่วยเหลือ
ปกป้องจากเหล่าปีศาจที่ถูกดึงดูดด้วยข่าวลือที่ว่า หากได้กินเนื้อสมณะชั้นสูง
จะช่วยให้เป็นอมตะไม่แก่ไม่ตาย

หลังรอนแรมอยู่หลายปี พันฝ่าอุปสรรคนานัปการ ผ่านบททดสอบ
กิเลสตัณหาทั้งร้อยแปด ในที่สุดสมณะท่านนั้นและศิษย์ทั้งสามก็อัญเชิญ
พระไตรปิฎกสำเร็จและได้กลายเป็นเซียน เรื่องราวของพวกเขาเป็นที่เล่าขาน
ไปทั่วทั้งแผ่นดิน แม้แต่เด็กสามขวบยังรู้จักชื่อ

ชื่อของสมณะท่านนั้นคือถึงชั้นซาง (ถึงซัมจั้ง)

หลังจากนั้นผ่านมาห้าพันปี ได้มีคณะเดินทางมุ่งหน้าสู่ดินแดนตะวันตก
อันแสนห่างไกลอีกครั้ง แต่อย่าเข้าใจผิดว่าข้าเดินทางไปด้วยแรงศรัทธาใน
หลักธรรมอะไรขนาดนั้น

การเดินทางของข้าเริ่มต้นจากการประชุมเซียนประจำปีเมื่อสอง
สัปดาห์ก่อนต่างหาก...

“กาลเวลาเปลี่ยนคนเปลี่ยน เดียวนี้พวกมนุษย์เริ่มเสื่อมศรัทธา ไม่ให้

ความเคารพเทพเซียนกันเหมือนเมื่อก่อน กลับไปนิยมชมชอบพวกปีศาจ แทน”

ตาแก่ครายาวในชุดยาวสีเหลืองทองอร่ามที่นั่งอยู่หัวโต๊ะประชุมเอ่ย พลังทอดถอนใจ ร่องรอยความกังวลปรากฏอยู่ที่หว่างคิ้ว ในฐานะเง็กเซียนฮ่องเต้ก็สมควรอยู่ที่เขาจะกังวล ตอนนี้ภพสวรรค์กำลังแย่งชิงความนิยมของมนุษย์กับภพปีศาจอยู่ หากปีนี้ความนิยมยังตกต่ำสู้ไม่ได้อีก มนุษย์คงเลิกกราบไหว้บูชาพวกเราแน่ นั่นจะส่งผลกระทบต่อบรรดาของเช่นไหว้ดี ๆ และเงินทำบุญที่ควรจะได้

หลายพันปีที่ผ่านมาความหวาดกลัวของมนุษย์ที่มีต่อปีศาจลดลง หลังจากที่เหล่าปีศาจล่อลวงมนุษย์โดยใช้รูปร่างหน้าตาอันชวนน่าลุ่มหลง ชนิดที่ว่าไม่ต้องทำอะไรก็มีมนุษย์เสนอดัวไปให้กินถึงที่

แต่ข้าก็พอเข้าใจนะ แหม... หล่อเสียขนาดนั้นใครบ้างจะอดใจไหว (ความจริงข้าเองก็เป็นสาวกชมรมคนรักราชาปีศาจกระทั่งผู้ครองตำแหน่งชายเจ้าเสน่ห์ห้าสมัยเช่นกัน) ทำให้นอกจากจะมีชาวมนุษย์ถูกปีศาจกินแล้วยังมีหลายครั้งที่ปีศาจโดนมนุษย์กินแทน จนออกมาร้องห่มร้องไห้เรียกร้องความบริสุทธิ์ (!?) อย่างน่าสงสาร

ดูสิ พวกปีศาจใช้รูปลักษณะเป็นอาวุธ แต่เทพเซียนที่เหล่ามนุษย์รู้จักแทนที่จะแปลงร่างเป็นหนุ่มรูปงามไปพบปะมนุษย์ กลับใช้ร่างเต่าชราหวัดเคราหงอกเพื่อสร้างความน่าเกรงขาม เป็นนโยบายที่ผิดจริง ๆ จะมนุษย์หรือเซียนอย่างข้าก็ต้องการของสวยงามเป็นอาหารตานะ !

หืม ? ข้าเป็นใครถึงกล้ามานั่งนิทหาเง็กเซียน ?

ความจริงข้าเป็นเซียนตัวน้อยไม่มีอะไรโดดเด่นเมื่อเทียบกับเซียนองค์อื่น ภายนอกดูคล้ายตุ๊กตารู้นิวัยแรกแย้ม เสียก็แต่ใบหน้าขาวซีดดูอมโรคไปหน่อย เส้นผมดำขลับดูม่านรัตติกาลยิ่งทำให้ผิวดูขาวราวกับหิมะ ดวงตากลมโตสีม่วงลึกล้ำปรือลงที่ละน้อยจนจะปิด ทว่าเสียงเรียกที่ตั้งฉากกลางห้วงนิทราทำให้เอาเข้าสะดุ้งโหยง

“เหมยหยวน”

จู่ ๆ เง็กเซียนก็เรียกข้ากลางที่ประชุม ทั้งที่ข้าเป็นเซียนชั้นผู้น้อย ปกติก็จะเข้ามานั่งหลังและตื่นเมื่อการประชุมจบโดยไม่มีเซียนองค์อื่นสังเกตเห็น

แท้ ๆ ในวันนี้ตาแก่เง็กเซียนที่นั่งห่างจากข้าไปถึงสิบจั้ง¹ ถึงมองเห็นข้าที่
นั่งหลบมุมได้ละ ต่อให้แก่แล้วสายตายาวขนาดไหนก็ไม่น่าจะเห็นชัดขนาดนี้
เมื่อถูกเรียกข้าก็จำเป็นต้องเสนอหน้าออกไปให้เขาเห็น เตี้ยวตาแก่
นั้นจะใช้เป็นข้ออ้างตัดเบี่ยงประมุขข้าโพษฐานที่โดดงาน

เง็กเซียนฮ่องเต้ลืบละคราต่างงานของเขา โคลงศิระชะพลางเอ่ย “ข้า
ใคร่ครวญดูแล้ว เราจำเป็นต้องสร้างสถานการณ์เรียกศรัทธาจากพวกมนุษย์
กลับคืน”

ข้าเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี จะสร้างสถานการณ์อะไรก็สร้างไปสิ เกี่ยวอะไร
กับข้า ตาแก่เง็กเซียนโยบายแต่ละอย่างออกมาไม่เคยเป็นผลดีกับเหล่าเซียน
เลย อย่างคราวที่แล้วก็ส่งหลานชายตัวเอง ‘เอ้อหลางเสี้ยนกับเจ้าเห่าฟ้า’ ลงไป
โฆษณาโยบายลดโรคพิษสุนัขบ้ายังโลกมนุษย์ ผลคือเจ้าเห่าฟ้าเกือบถูกจับ
ไปทำหามหาหม้อไฟ วิ่งหางจุดตูดกลับสวรรค์แทบไม่ทัน (ข้าแอบหัวเราะสะใจ
ข้าเกลียดเจ้าหนึ่งคนหนึ่งตัวปากเสียนี่มานานแล้ว)

แล้วครั้งนี้ตาแก่เง็กเซียนจะหาเรื่องอะไรให้ข้าอีกล่ะ

เง็กเซียนฮ่องเต้ยึดตัว เชิดหน้าให้ดูน่าเกรงขามก่อนประกาศกันให้
ไต่ยืนทั่วห้องประชุม

“ข้าจะให้เจ้าไปอัญเชิญพระไตรปิฎกอีกครั้ง”

“หา !?”

ทันทีที่นโยบายเรียกศรัทธาถูกประกาศออกมาจากปากเง็กเซียน ข้าก็
ถึงกับร้องเสียงหลง ดวงตาที่ปรือเพราะความมึนงงเบิกกว้างจนแทบถลน ร้อง
ละล่ำละลัก

“เตี้ยวก่อนเง็กเซียน ทำไมต้องไปอัญเชิญพระไตรปิฎกด้วย !?”

“การเดินทางไปชมพูทวีปนั้นจะทำให้พวกมนุษย์ได้ใกล้ชิดกับเจ้าซึ่ง
เป็นตัวแทนของเหล่าเซียน สามารถตามติดชีวิตเจ้าได้ทุกอิริยาบถ ทำให้เรียก
ศรัทธาและความเลื่อมใสได้มากกว่าอย่างไรล่ะ” เง็กเซียนอธิบายเหตุผลเสีย
ดิบดี เห็นการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกเป็นรายการตามดูชีวิตดาราที่
กำลังเป็นที่นิยมบนโลกมนุษย์หรือไง

“ถ้าอยากได้ใกล้ชิดมนุษย์ก็ส่งแปดเซียนลงไปจุติอีกรอบสิ พวกเขา

¹ มาตรการวัดความยาว 1 จั้ง = 2.3 เมตร

ก็เป็นที่รู้จักของพวกมนุษย์ ทั้งยังโด่งดังเป็นที่เคารพมากกว่าอีก !" ข้าชี้มือไปยังแปดเซียนที่สะดุ้งโหยงเป็นแถบ ๆ หลี่เทียวกวี่ซึ่งเป็นอันดับหนึ่งของแปดเซียนรีบโขยกเขยกตัวลุกขึ้น ย่อกายคารวะทั้งที่ขาไม่ดี

"กราบทูลเจ็กเซียน ถึงเรื่องของเราแปดเซียนจะเป็นที่รู้จักในหมู่มนุษย์ แต่ถ้าพูดถึงความโด่งดังก็ไม่อาจเทียบเรื่องราวของท่านชั้นฆางและศิษย์ทั้งสามที่แม้แต่เด็กสามขวบก็รู้จักได้" หลี่เทียวกวี่หาทางปิดภาระโดยมีเสียงสนับสนุนจากพวกอีกเจ็ด

"ถูกแล้วเจ็กเซียน เด็ก ๆ อาจไม่รู้จักข้าเงากวี่จิว แต่หากพูดถึงฉีเทียนต้าเซินล่ะก็ไม่มีใครไม่รู้จัก"

"ทุกวันนี้คนยังเข้าใจผิดว่าข้าเป็นผู้หญิงอยู่เลย" หลี่ฉินเหอบนอูบอับด้วยท่าทางน้อยใจ

เซียนคนอื่นก็พยักหน้าเห็นด้วย ข้าสะอึก ตระหนักถึงอำนาจของการมีพรรคพวก... ฮืม ! คนหนึ่งพูด อีกคนขานรับ เป็นลูกคู่กันดีเหลือเกิน ทั้งแปดเสียงประสานกันอย่างพร้อมเพรียง

"พวกข้าจึงคิดว่าการส่งท่านชั้นฆางลงไปเป็นการเหมาะสมที่สุด"

"ไม่ !!!"

ข้ากรีดร้อง สองมือตบโต๊ะตะโกนเสียงดัง "ข้าไม่ลงไปโลกมนุษย์เด็ดขาด ท่านอยากให้ข้าตายหรืออย่างไร ก็รู้ว่าข้าลงไปไม่ตะ... ได้... ออก !!"

ยังไม่ทันจบประโยค ข้าก็รู้สึกเหมือนมีก้อนเค็ม ๆ จุกอยู่ในคอพยายามจะกลืนมันลงไปแต่มันดันไปกระทบโดนบางจุดในลำคอทำให้เกิดความรู้สึกอยากขย้อน ต้องอ้าปากกระอักใส่ฮั่นจงหลี่ที่นั่นอยู่ตรงข้าม จนไบหน้าอวอ้วนเต็มไปดด้วยเลือดสีแดงฉาน

"ว้าย ! เหมยหยวนอาการกำเริบอีกแล้ว !" เหวเซียนกุหวีตร้อง กระเถิบออกห่างฮั่นจงหลี่

"ท่านไ่ท่ซางเหล่าจวินรีบมาดูนางที่ !"

เนื่องจากตำแหน่งที่นั่งค่อนข้างห่างกันไกล กว่าชายชราผมขาวจะเดินเขรอลากพื้นมาหาข้า ข้าก็เริ่มหน้ามืด รู้สึกเหมือนวิญญูณจะหลุดจากร่าง ไ่ท่ซางเหล่าจวินย่อตัวลงหาข้าด้วยสีหน้าเปื้อนนาย เขายัดยาใส่ปากข้า จับชีพจรพอเป็นพิธีแล้วเอ่ยให้ทุกคนทราบ

“ไม่ตายแล้ว”

ทุกคนถอนหายใจอย่างโล่งอก โดยเฉพาะพวกแปดเซียนที่กลัวว่าหากข้าเป็นอะไรไป พวกเขาจะต้องดำเนินนโยบายของเจ๊กเซียนแทน

ข้าราชการหน้ามิดแล้วลุกขึ้นมาเถียงกับเจ๊กเซียนต่อ “เห็นหรือไม่ขนาดอยู่บนสวรรค์ข้ายังกระอักเลือดไม่ต่ำกว่าวันละสามหน ขึ้นลงไปโลกมนุษย์เจออากาศสกปรกมีหวังตายตั้งแต่ยังไม่ออกเดินทางแน่!”

ไม่ใช่ข้าเอาเรื่องสุขภาพมาเป็นข้ออ้าง แต่ร่างกายข้านั้นอ่อนแอมาแต่กำเนิด ชาติอุยหนียงในร่างไม่สมดุลกัน วันดีคืนดีหากข้ากระอักเลือดแล้วแน่จะไปอย่าได้ตกใจ กรุณารีบเอายาของไท่ซางเหล่าจวินยัดปากข้าก่อน วิญญาณจะออกจากร่างด้วย

เจ๊กเซียนส่องเต้เหลือบมองข้าด้วยสายตาเย็นชา กล่าวเสียงราบเรียบ “คราวที่แล้วเจ้าโอดงานลงไปดูการแสดงดนตรีของพวกปีศาจได้ตั้งครึ่งก่อนวันยังไม่เห็นตายเลย”

ข้าแทบกระอักเลือดอีกรอบ... ก็ความ (หลอ)ที่ ดึงดูดมันต่างกันนี้ เตี่ยวสิ! มาแอบดูชีวิตข้าแบบนี้ได้อย่างไร ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลชัด ๆ คอยดูเถอะ คราวหน้าข้าจะไปร่วมประทุ้งกับพวกเซียนรุ่นใหม่ เรียกรั้งความเป็นส่วนตัวบ้าง

เจ๊กเซียนส่องเต้โบกมือปัดคล้ายไม่ใส่ใจ “ข้าจะให้ไท่ซางเหล่าจวินทำยาสำรองไว้ให้เจ้าติดตัวเออะ ๆ หมดยกขึ้นมาขอได้ทุกเมื่อ”

“เห็นความสำคัญของชีวิตข้าหน่อยสิ!” ข้าโวยวาย เจ๊กเซียนส่องเต้ทำหน้าเหยื่อยหน่าย ตัดบทเสียงเฉียบขาด

“เช่นนั้นเจ้าก็ไปตามหาอาจารย์เจ้ากลับมาแล้วให้เขารับหน้าที่แทนสิ” เจอประโยคนี้เข้าไปข้าก็ถึงกับสะอึก ให้ตามหาอาจารย์เนี่ยนะ เปลอ ๆ ข้าเดินทางไปชมพู่ทวิปยังใช้เวลาน้อยกว่าอีก

เมื่อสามปีก่อนอาจารย์ผู้มีพระคุณของข้าซึ่งเป็นชั้นซางรุ่นแรกได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ข้าและศิษย์ทั้งสามของเขาคิดว่าเป็นการประทุ้งเจ๊กเซียนส่องเต้ที่จ่ายเบี้ยหวัดข้า ทั้งยังตัดลดสวัสดิการของเหล่าเซียนลงด้วยเหตุที่มนุษย์ทำบุญกันน้อยลง ไม่มีงบประมาณเหลือมากพอจ่าย

“เฮอะ เพราะท่านซีเหินยว อาจารย์ถึงได้หนีไปอย่างไรเล่า” ข้าเซ็ดหน้า

ไม่พอใจ

เจ็กเขียนเอามือขวดขมับ เอ่ยว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่พอใจ แต่แผนการนี้เป็นสิ่งที่อาจารย์เจ้าเสนอไว้ก่อนหายตัวไป” ข้านี้ก็ออกแล้ว วันนั้นอาจารย์นั่งปั้นโครงการเพิ่มศรัทธาที่เจ็กเขียนสั่งให้เขียนทุกองค์เขียนไปเสนอนี้...

ໄ໊ໄວ້ ໄອໄໂຮງກາກທີ່ເຂັຍນແບບສ່ງ ໆ ນັ້ນດັນຜ່ານດ້ວຍຫຼືອ !

“ทั้งยังเจาะจงให้เจ้าและศิษย์ทั้งสามเป็นคนดำเนินงานด้วย”

ข้าแทบล้มตึงลงไปทันทีที่ได้ยิน ข้อนี้ไม่อยู่ตอนที่ข้าช่วยตรวจทานเอกสารก่อนส่งนี้ นี่ท่านเพิ่มมันลงไปทีหลังหรือ !?

“ด้วยเหตุนี้ เหม่ยหยวน เจ้าจงลงไปโลกมนุษย์ซะ”

ໄອໄອอาจารย์เฮงชวย !!!

บันทึกบทที่ ๑ พบพานดิษฐ์ทั้งสาม

เมื่อสามปีก่อน ถึงชั้นช่างผู้เป็นอาจารย์ของข้าได้หายตัวไปอย่างไรร่องรอย ไม่มีข้อความหรือเบาะแสะอะไรทั้งไว้ แม้แต่เขียนที่มีหน้าที่จับตาดูความเป็นไปในภพสวรรค์และมนุษย์ก็ยังไม่ทราบร่องรอยของเขา แม้ปกติเขามักจะหนีเที่ยวเป็นประจำอยู่แล้วก็ไม่เคยหายไปนานขนาดนี้ ทำให้ศิษย์อย่างข้าต้องรักษาการและเข้าประชุมแทน ตอนนั้นข้ายังไม่รู้ว่าเหตุใดเขาถึงหายไป แต่ตอนนี้ข้าพอจะรู้แล้ว...

เพราะเขาไม่ยอมไปอัญเชิญพระไตรปิฎกอีกรอบนะสิ !

หายตัวไปไม่ว่า ดินทั้งภาระหนักอึ้งมาให้ข้าอีก อย่าให้ข้าตามหาท่าน เจอนะท่านอาจารย์ สาบานได้ว่าสิ่งแรกที่ข้าจะทำคือตบใบหน้ากับบุญเปี่ยมศรัทธาที่ไว้หลอกลวงชาวบ้านนั้นให้หายเลย !

“โกรธมากไปไม่ตีต่อเลือดลมภายในนะ” ไท่ช่างเหล่าจวินที่กำลังตรวจดูชีพจรของข้าเอ่ยขึ้นมาเรียบ ๆ ข้าทำเสียงฮึดฮัด ระบายความหงุดหงิดออกมาเป็นคำพูด

“จะไม่ให้ข้าโกรธได้อย่างไร อยู่ดี ๆ ก็ต้องลำบากลำบากเดินทางไป ตะวันตกแสนห่างไกลแทนคนที่หนีเที่ยว ฮืม”

“ไม่แนเขาอาจกำลังเผยแพร่สั่งสอนเหล่ามนุษย์ตามหน้าที่ชั้นช่างที่ดีก็ได้”

“นั่นหมายความว่าภพนี้ใกล้จบสิ้นแล้ว” ข้ากลอกตา อย่างอาจารย์ข้าเนี่ยนะจะมีจิตสำนึกการเป็นชั้นช่างที่ดี ทุกวันนี้ศิษย์ข้อที่ห้าของเขาแตกวันละครึ่ง

เป็นอย่างน้อย แต่เขายอมกินเจตลอดการเดินทางเมื่อห้าพันปีก่อน พระยูไลที่เป็นอาจารย์ของเขาก็ปาดน้ำตาด้วยความยินดีมากแล้ว ไม่ต้องพูดถึงการเทศนาโปรดชาวโลก

มาคิดดูแล้วเมื่อห้าพันปีก่อน ฆะตากรรมเขาก็ไม่ได้ดีไปกว่าข้าสักรเท่าไร ความจริงเจ้าแม่กวนอิมแคว้นไห่เขาไปเอาคัมภีร์ที่ชมพูทวีปเท่านั้น แต่เพราะความคิดอันบรรเจิดของเง็กเซียนที่อยากให้มนุษย์โลกได้เห็นศรัทธาอันยิ่งใหญ่ จึงให้เขาไปจุดเป็นมนุษย์ธรรมดาไร้พลัง (อันที่จริงคือแอบวางยาแล้วส่งไปจุดแบบไม่ถามความเห็น) ต้องเดินทางไปชมพูทวีปที่ละก้าวแทนที่จะขี่เมฆไปแบบสบาย ๆ นับจากนั้นมาอาจารย์ข้าจึงเกลียดชังหน้าเง็กเซียนเข้ากระดูกดำ

อา... ข้าเริ่มสงสัยเขาขึ้นมาทีเดียว อย่างน้อยข้าก็โชคดีกว่าตรงที่ไม่ต้องไปจุดเป็นมนุษย์ ยังสามารถใช้พลังได้ อีกอย่างข้าสามารถต่อรองกับเง็กเซียนสำเร็จ เดินทางเพียงแค่สามเดือนก็พอ

“นี่ ๆ ไท่ซางเหล่าจวิน ท่านช่วยเขียนอาการข้าหนัก ๆ หน่อยสิ เอาแบบว่าทันทีที่ข้าเหยียบพื้นโลกมนุษย์เป็นสิ้นลม ตาแก่เง็กเซียนจะได้ไม่ส่งข้าไป” ข้าอ่อนหมอเทวดา

“เสียใจด้วยที่ข้ายังมีจรรยาบรรณพอ” ชายชราปิดคำขอของข้าไปโดยสิ้นเชิง

“โธ่ ข้าอ่อนแอขนาดนี้ท่านไม่เห็นใจเลยหรือ” ข้าทำหน้าตาซีมหวังว่าเขาจะเห็นใจ

“คนอ่อนแอที่ไหนไปกระโดดโบกไม้โบกมือดูดนตรีได้ขนาดนั้น” ไท่ซางเหล่าจวินแหว่งใจดำข้าตั้งฉีก “ตัวเองขาดธาตุหยาง มีอาจสั้มผัสธาตุหยิน แต่กลับไปดูดนตรีของปีศาจได้อยู่นานสองนาน ดูท่าภูมิต้านทานเจ้าคงดีขึ้นมาแล้ว”

ข้าไร้คำแก้ตัว ใครใช้ให้นักร้องนำของวงเป็นปีศาจหล่อกระซางใจแบบนั้นล่ะ

“มียาของข้าอยู่ คงพอให้เจ้าเอาชีวิตรอดบนโลกมนุษย์จนกว่าจะอัญเชิญพระไตรปิฎกมาได้แน่” หมอเทวดาบอกอย่างมั่นใจพลางส่งขวดยาให้ข้า

“แต่ข้าไม่อยากจะไปนี่ !” ข้างอแง ถ้าไม่คิดว่าโตแล้วจะลงไปดินแบบเด็ก ๆ ให้อู ไท่ซ่างเหล่าจวินถอนหายใจยาวเหยียดก่อนเอ่ยด้วยความอ่อนใจ

“หากไม่ใช่เจ้าจะมีใครกล่อมสามคนนั้นได้อีก โดยเฉพาะฉีเทียนต้าเซิน เจ้าก็รู้วิธกรรมสมัยเขาบุกสวรรค์ดี”

ข้าทำหน้าที่บูตบั้ง เดี่ยวข้าต้องไปรวบรวม ‘ศิษย์ทั้งสาม’ ให้มาเดินทางด้วยนี่นา ให้อายเถอะ หวังว่าเจ้าลิงวอกนั้นจะไม่โมโหจนทำลายสวรรค์อีกนะ

ฮวากว้อซัน ภูเขาแห่งบุปผาและผลไม้ที่ยังคงความมั่งคั่งงามแจ่มเช่นหลายพันปีก่อน ทุ่งบุปผาหลากหลายสีที่ออกดอกตลอดทั้งปีเรียกหมู่ผีเสื้อภุมรให้มาบินตอม น้ำตกสูงไหลกระทบเป็นละอองน้ำ ทอประกายรุ้งยามต้องแสง ทำให้ดินแดนที่ตัดขาดโลกภายนอกแห่งนี้ดูราวกับสวรรค์บนดิน สัตว์น้อยใหญ่ที่นานครั้งจะได้พบเจอคนแปลกหน้าต่างจ้องมองข้าอย่างสงสัย บางตัวเข้ามาดมอย่างไม่ระแวง ดูท่าชีวิตที่นี่คงจะสงบสุขไม่น้อย มีนาเจ้านั้นถึงยอมละทิ้งชีวิตบนสวรรค์ เลือกใช้ชีวิตที่บ้านเกิดอันแสนสวยงามแห่งนี้

สวบ !

ไปไม่ระวังกราวอยู่เหนือศีรษะข้า ลูกกวางที่กำลังดมมือข้าสะดุ้งแล้วเผ่นหายไป ข้าเงยหน้ามองลิงวอกที่ออกจะตัวโตกว่าลิงทั่วไปเท่าตัว มันนั่งยอง ๆ อยู่บนกิ่งไม้ กะพริบดวงตาอันกลมโต ร้องทักเสียงแหลมสดใส

“อ้าว ท่านเหมยหยวนนี่ มาหาท่านอ่องหรือ”

“อืม ข้ามีธุระกับเขาอะ”

“งั้นตามข้ามาเลย” เจ้าลิงหันหลังกระโจนนำไป ข้าเดินตามมันไปอย่างไม่รีบร้อน ค่อย ๆ ดิ่มด่ำความสวยงามและสูดอากาศบริสุทธิ์ของที่แห่งนี้

เจ้าลิงนำข้ามาถึงน้ำตกสูงใหญ่ หลังม่านน้ำแห่งนี้คือถ้ำอันเป็นบ้านของท่านอ่องของมัน ข้าก้าวเท้าไปบนหินกลมที่เรียงยาวเป็นเส้นทาง ม่านน้ำค่อย ๆ แหวกออกเป็นซุ้มโค้งให้ข้าผ่านเข้าไปโดยไม่มีแม้แต่หยดน้ำกระทบถูกผิวหนัง

หลังม่านน้ำเป็นถ้ำขนาดใหญ่ ด้านบนมีเถาวัลย์ห้อยระย้าเป็นที่ให้บรรดาลิงน้อยห้อยโหน เสียงร้องเจี๊ยก ๆ ดังสะท้อนยาวเป็นทอด ๆ คล้ายบอกการมาถึงของข้า

“เหมยหยวน !!!”

ยังไม่ทันเห็นตัว เสียงติดซุกซนก็ดังก้องไปทั่วถ้ำ ร่างที่ดูคล้ายวานรตัวใหญ่กระโดดดีดลงอย่างสวยงามมาหยุดตรงหน้าข้า ยื่นมือถึงแก้มข้าเสียดแรง

“เจ๊ยก ไม่เจอกันตั้งนาน ยังดูโกล่ตายเป็นเหมือนเดิมเลยแฮะ ฮ่าฮ่า”

นอกจากจะดีดแก้มข้าจนเจ็บแล้วยังโยกหัวข้าไปมาจนเวียนหัว

“อ้อยฮะ !! (ปล่อยนะ)” ข้าพยายามดึงมือที่เต็มไปด้วยขนของเขาออก

เขาหัวเราะเสียดแล้วจึงยอมปล่อยมือ

ข้าเอามือลูบแก้มที่แดงจ้ำ ถลึงตามองบุรุษหนุ่มรูปร่างสันทัดอย่างขุ่นเคือง เขาแต่งกายแบบเดียวกับนักรบ สวมเกราะสีทองที่โหล่และอก เส้นผมสีน้ำตาลประกายทองยาวเกือบถึงสะโพก หากแต่รวบเอาไว้เพียงลวก ๆ

ใบหน้าคมดุแฝงแววซุกซนแจกเช่นเด็กทารก นัยน์ตาสีเพลิงดูลุกโชนราวกับมีอัคคีอยู่ภายใน เขายิ้มแย้มเขี้ยว มือหนึ่งหมุนหางตัวเองเล่น เจ้านี้แหละราชาวานรที่ดังสะท้านไปทั่วทุกภพ

ฉิเทียนต้าเซิน ‘ซุนวู้คง’

“มา ๆ ๆ หนึ่งกินอะไรก่อนเด็ก ๆ เอาของมารับแขกหน่อย” ซุนวู้คงร้องสั่งบรรดาบริวารวานรของเขารีบยกน้ำชาและผลไม้มาให้ข้าทันที

ข้าคิดว่าผลท้อมากที่สุดเข้าปาก อย่างน้อยก็ขอชิมสักนิดก่อนที่มันจะกลายเป็นเศษขยะไปเมื่อข้าแฉ่งข้าวอันไม่น่าภิรมย์ให้แก่ซุนวู้คง

และเป็นดังที่ข้าคาด... ทันทีกที่ข้าบอกว่าเขาต้องไปตะวันตกกับข้าอีกครั้ง เขาก็เขวี้ยงกล้วยสุตโปรดในมือทิ้ง นัยน์ตาโชติช่วงดูอัคคีแผดเผา ตวาดลั่นสะเทือนฟ้าดิน

“อย่ามალ้อข้าเล่นนะเจ๊กเซียน !! ข้าไม่มีวันไปอัญเชิญพระไตรปิฎกอีกแน่ ตาแก่หัวหงอก !!”

อันที่จริงเขาไม่ได้หัวหงอกนะ ถึงจะเป็นเพราะข้อมสืผมก็เถอะ

ซุนวู้คงอาละวาดยกใหญ่ บรรดาลูกหลานวานรของเขาวิ่งหลบกันจ้าละหวั่น ฉิเทียนต้าเซินเอื้อมมือไปหลังใบหู ปรากฏพลองทองยาวติดมือออกมา ตลอดทั้งท่อนสลักลวดลายมังกรไว้ เพียงวาดมันผ่านอากาศก็ส่งเสียงดังก้องราวกับมังกรคำราม

ไม่ได้เห็นพลองทองคำสมุทรที่เจ้าลิงไปขโมยจากจำมังกรมาตั้งนาน

ดูท่าคงได้ดูขุนวู้คงถล่มสวรรค์อีกครั้งเป็นแน่แท้

“เมฆวิเศษ !”

ปุยเมฆสีขาวจากกลุ่มเมฆลอยมาหาผู้เป็นนายอย่างรวดเร็ว เจ้าลิงกระโดดตีสั่งกาทั้งตัวลงบนเมฆก้อนน้อย ตระเตรียมขึ้นสวรรค์

ข้า้กแล้ว มาบอกเจ้าลิงอารมณ์ร้อนนี่ก่อน เขาต้องอาละวาดเง็กเซียนจนต้องล้มเลิกโครงการนี้แน่ ทีนี้ข้า้ก็ไม่ต้องไปชมพู่ทวิปแล้ว

“ไปตำหนักเง็กเซียน !” ขุนวู้คงร้องสั่งเมฆวิเศษแต่ยังไม่ทันได้ออกบิน เสียงหนึ่งก็ดังห้าม

“รอก่อนวู้คง”

ทั้งข้า้และเขาต่างชะงัก แสงสีขาวบริสุทธิ์สว่างจ้าอยู่บนท้องฟ้า บัลลังก์รูปดอกบัวบานค่อย ๆ ลอยลงมาเบื้องล่าง ข้า้รีบคุกเข้าพนมมือ ขณะที่ขุนวู้คงกระโดดลงจากเมฆ ย่อกายซันเข้าซันข้างหนึ่ง ประสานมือทาคความเคารพ สตรีบนบัลลังก์

“คารวะเจ้าแม่กวนอิม”

สตรีผู้มีใบหน้าเปี่ยมด้วยเมตตาทอดมองเราอย่างอ่อนโยน กล่าวเสียงใสดุดะดงเงินชวนให้ทุกสรรพสิ่งรู้สึกสงบ ไม่เว้นแม้แต่ฉันทียนต่ำเช่นที่อารมณ์ร้อนดุจอัคคี

“ตอนนี้เจ้าเป็นเซียนแล้ว โฉนจึงอารมณ์ร้ายไม่ต่างกับเมื่อห้าพันปีก่อนเลย”

“ก็ท่านดู เง็กเซียนฮ่องเต้จะให้ข้า้ไปอัญเชิญพระไตรปิฎกอีกรอบนี้ !” ขุนวู้คงรีบฟ้องทันที

“อันที่จริง เขาเองก็ไหว้วานให้ข้า้มาช่วยเกลี้ยกล่อมเจ้าอีกแรง” เจ้าแม่กวนอิมยิ้ม “การอัญเชิญพระไตรปิฎกคราวนี้เป็นสิ่งที่อาจารย์เจ้าทั้งไว้ก่อนจะหายตัวไป ทั้งยังเจาะจงให้พวกเจ้าทั้งสามและเหมยหยวนเป็นคนไปอัญเชิญด้วย ดูท่าจะต้องมีอะไรสำคัญแน่ ๆ”

...เจ้าแม่ ท่านมองโลกในแง่ดีเกินไปแล้ว

“เขาก็แค่หาเรื่องโยนงาน” แม้แต่ขุนวู้คงยังรู้

เจ้าแม่กวนอิมส่ายหน้า “อย่างไรก็ตาม เง็กเซียนมีบัญชาแล้ว แม้เจ้าจะสามารถขัดขืนได้ แต่เหมยหยวนไม่อาจฝ่าฝืนราชโองการ นางจำเป็นต้อง

ลงไปยังโลกมนุษย์ แล้วเจ้าจะปล่อยนางลงไปเพียงลำพังนั้นหรือ”

คราวนี้ซุนวูคงถึงกับเงียบปาก ข้าเองก็เริ่มคิดว่าหากเดินทางโดยไม่มี
เขาสะก็คงลำบากขึ้นแน่... แอ้แล้ว เขาคงไม่ทิ้งข้าให้เดินทางคนเดียวหรอกนะ

ราชาวานรหนึ่งเงียบอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็ยอมเอ่ยปาก

“ก็ได้ ข้าไปก็ได้!”

เขาเชื่อมั่นว่าที่ข้าแล้วพูดต่อ “ไม่งั้นเจ้าเด็กอมโรคนี้ตายไประหว่างทาง
อาจารย์เฝ้าหน้าต้องเล่นงานข้าแน่”

...อย่ามาแข่งข้าสิ

“แต่ว่าข้าจะไม่ยอมใส่มงคทองอีกแน่!” ซุนวูคงประกาศกร้าว ดูท่า
ประสพการณ์ถูกมงคทองรัดหัวยังฝังลึกอยู่ในความทรงจำ

เจ้าแม่กวนอิมยิ้มคล้ายขบขัน “ยอมได้”

“เดี๋ยวก่อนเจ้าแม่กวนอิม แล้วข้าจะควบคุมเขาได้อย่างไร” ข้ารีบ
ทักท้วง เจ้าลิงนี่ยอมฟังใครซะที่ไหน

“จะควบคุมข้า ผันไปอีกพันปีเถอะ เจี้ยก” ซุนวูคงว่าพลางเอนิ้วจิ้ม
แก้มซะแทบทะลุ ข้าอ้าปากจะจับนิ้วเขาแต่เขาดันชักกลับไปได้ทัน

“ข้าเชื่อว่าตอนนี้ฉันเทียบตำแหน่งมิวจุมิภาวะพอที่จะควบคุมตัวเองไม่ให้
ก่อเรื่องเดือดร้อนได้”

“ข้าเคยก่อเรื่องเดือดร้อนซะที่ไหน!” ซุนวูคงโวยวาย

หุย~ กล้าพูด วิศวกรรมเจ้าเยอะจนจะบันทึกไม่หมดแล้ว อยากให้ข้านับ
วิศวกรรมที่นครรวมเข้าไปด้วยหรือไม่ จะได้ยาวเป็นพงศาวดารได้พอดี

แม้กระทั่งเจ้าแม่กวนอิมยังไม่เชื่อ แต่ยังรักษาภาพพจน์ด้วยการ
ไม่แสดงสีหน้าออกมาชัดเจน “หากเจ้ายอมตกลงก็ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงอีก”

สิ้นคำกล่าว บัลลังก์ดอกบัวก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นไปบนอากาศข้าและซุนวูคง
ประสานมือ ค้อมศีรษะเป็นเชิงเคารพ

“น้อมส่งเจ้าแม่กวนอิม”

รัศมีสีขาวสว่างลอยหายไปบนฟ้ากว้าง ข้าค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน ยกมือ
ปิดปากโอเล็กน้อย เป็นจังหวะเดียวกับที่ซุนวูคงหันมาถาม

“ช่วยอมเดินทางไปกับเจ้า ที่นี่เอาอย่างไรต่อ”

“ก็ต้องไปตามอีกสองคน ข้าว่าจะไปหาจูปาเจี้ยก่อน” ข้าบอก ซุนวูคง

พยักหน้าก่อนกระซอกตัวข้าขึ้นเมฆวิเศษ

“งั้นก็ไปกันเลย”

ทันทีที่ได้รับคำสั่งเจ้าเมฆก็พุ่งทะยานออกไปด้วยความเร็วสูง ข้าที่ยังไม่ทันทรงตัวให้มันคงถึงกับแทบพลัดตกลงจากเมฆ เมฆวิเศษใช้เวลาไม่นานก็พาเรามาถึงสวรรค์ แถมมีการปาดซ้ายปาดขวาใส่เมฆและสัตว์วิเศษอื่นจนเขาตะโกนตำข้าไล่หลังมา โอ๊ย ! ข้าบอกแล้วว่าอย่าซึ่งแบบนี้ นิสัยเหมือนเจ้าของไม่มีผิด !

“พวกเต่าคลานทั้งหลายหลบไป ! ฉีเทียนต้าเจิ้นมาแล้ว !!” เจ้าลิงท่าทางเมามันเต็มที สั่งเมฆวิเศษซึ่งชะงะเกินความเร็วที่เขาจำกัด ข้าไม่ยอมโดนค่าปรับนะ

“ทหารสวรรค์ตามมาแล้ว !” ข้าตะโกนแข่งกับเสียงลม ช่างหลังมีทหารสองสามนายขี่เมฆไล่ตามมา พร้อมร้องสั่งให้ข้าหยุด

“ไม่ต้องห่วง เหม่ยหยวน !” เจ้าลิงตะโกนกลับมา ข้าเห็นแววชุกชนในดวงตาเขา “ข้าจะสลัดเจ้าพวกนั้นให้ดู !!”

“ข้าจะบอกให้เจ้าหยุดหรือ !!”

“ฮือ... โดนค่าปรับจนได้”

ข้าร้องไห้กระซิก ๆ หลังทหารสวรรค์เขีนใบสั่งมาให้ข้าไปชำระตามกำหนด เป็นความผิดเจ้าลิงบ้าแท้ ๆ ทำไมข้าถึงเป็นคนรับเคราะห์ล่ะ ฮือ สวรรค์ไม่ยุติธรรม

ขุนวูคงที่ไม่รู้ความผิดกระโดดลงจากเมฆ เดินตรงไปยังร้านสุราของเมืองสวรรค์ชั้นล่าง หน้าร้านตกแต่งด้วยสีแดงฉาน กลิ่นสุราหอมโชยมาจากด้านใน

หลังจูปาเจียปฏิบัติภารกิจอัญเชิญพระไตรปิฎกสำเร็จก็ได้กลับมาสวรรค์ เปิดร้านสุรารอยู่ที่เมืองสวรรค์ชั้นล่าง มีตั้งแต่สุราของเมืองมนุษย์ไปจนถึงสุราท้อชั้นเลิศ ได้รับความนิยมจากเซียนน้อยใหญ่อย่างล้นหลาม

นอกจากนี้เขายังเป็นแกนนำในการประท้วงขอสิทธิในการรักกับเซียนด้วยกัน จนเง็กเซียนฮ่องเต้ทนไม่ไหว ต้องอนุญาตให้เหล่าเซียนมีความรักได้ เขาจึงได้แต่งงานกับนางฟ้าของเจ้าแม่หวางหมู่ แต่ข้าได้ยืนยันว่าความสัมพันธ์

ของทั้งคู่ไม่ค่อยจะดีสักเท่าไร

โครม !

...นั่นปะไร พุดไม่ทันขาดคำ

บางสิ่งลอยกระแทกประตูหลุดกลิ้งมากลางถนน ชุนวูคงรีบชักเท้าออก
เมื่อตังสติได้ก็พินิจดูร่างนั้น

“ฮะ ! เจ้าหมูชีกอนั้นเอาอีกแล้ว” ชุนวูคงว่า ขณะที่ข้าชะโงกเข้าไป
มองในร้าน

“จูปาเจี้ย เจ้าคนใจร้าย !”

หญิงสาวร่างระหงในชุดบางเบาจนแทบเห็นเอี่ยมด้านในยืนร้องไห้
กระซิก ไบหน้ารูปไข่มงคงมสะกดสายตามรุษเพศ ดวงตากลมโตกลอกกลิ้ง
สีน้ำตาลมองร่างที่นอนแผ่อยู่กลางถนน ริมฝีปากอวบอ้อมทาชาดสีแดงเผย
อย่างเย้ายวน

“พี่ฉางเซียง เอาอีกแล้วหรือ... ?” ข้าค่อย ๆ เอ่ยปากถามสตรีร่างระหง
เมื่อนางเห็นข้าก็รีบตรงเข้ามาหา

“เหมยเออร์ เจ้าดูเขาลี ข้าให้ออกไปซื้อแป้งผัดกัไปเกี่ยวบุตริร้านผ้าใหม่
ให้ไปซื้อปืนบักผมก็ไปเกี่ยวตุรุษิร้านขนม ดูเอาละกันว่าสมควรตายหรือไม่ !”

“สมควรตายอย่างยิ่ง ฉางเซียง หากยังไม่สำแก่ใจข้าให้ยืมพลองทอง
ดีหรือไม่” ชุนวูคงรีบสนับสนุน

“ดี ท่านเอาออกมาเถอะ”

“เดี๋ยว ๆ ฉางเออร์ นี่เจ้าจะฆ่าข้าหรือ !”

ร่างที่นอนอยู่ริบกระเด็นตัวขึ้นมาทันที เขาเป็นบุรุษร่างสูงกำยำ หน้าตา
หล่อเหลาคมคายที่เดี๋ยว ผมสีเหลืองฟางรวบสูงเป็นหางม้าปล่อยปอยไว้
ด้านหน้า ดวงตาเรียวสีเขี๋ยวจางดูหยกเนื้อดีดูมีเสน่ห์ มีนาเวลาเกี่ยวหญิง
ถึงประสบความสำเร็จทุกครั้ง

ข้าส่ายหน้า รู้สึกเหนื่อยใจแทนพี่ฉางเซียง จูปาเจี้ยเอ่ยจูปาเจี้ย...
ห้าพันปีก่อนเจ้าไปจับนางฟ้าทำให้โดนโทษทัณฑ์ให้ทนพิษรักพันชาติ แถม
ชาติสุดท้ายยมบาลดันตาลายเปลอส่งเจ้าไปเข้าครุฑหุม ต้องเกิดเป็นครึ่งหุม
ครึ่งคนหน้าตาอัปลักษณ์ไปจนกระทั่งอัญเชิญพระไตรปิฎกสำเร็จ จึงค่อยได้
รับภยัโทษกลับเป็นเซียนดังเดิม แทนที่จะเข็ดหลาบกลับยังเจ้าชู้เหมือนเดิม

“นางเออร์คนดี ข้าผิดไปแล้ว ยกโทษให้ข้าเถาะนะ” จูปาเจี้ยกล่าวเสียงออดอ้อน “ข้าเกี่ยวพวกนางแกแข็งไปเท่านั้นเอง เจ้าก็รู้ว่าใจข้ามีแต่เจ้าคนเดียว”

“นางเซียง อย่าไปฟังคารมมัน มันก็พูดอย่างนี้ทุกครั้งนั่นแหละ” เจ้าลิงรีบยุแหยงตะแคงรัว

“ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านจะมีเรื่องกับข้าให้ได้ไซ้หรือไม่” จูปาเจี้ยมองเขม่นด้วยสายตาคูกคาม

“เจ้ากล้าหรือไม่ล่ะ” ซุนวูคงยิ้มทำทนาย

“อย่าคิดว่าข้ากลัวท่านนะ !”

“งั้นก็เข้ามาสิ !”

ข้ากลกตาอย่างเหน้อยหน่าย ศิษย์พี่น้องคู่นี้เจอหน้ากันที่ไรเป็นทะเลาะกันทุกที ลำบากข้าต้องไปแทรกหว่างกลาง เป็นกรรมการห้ามทัพ

“หยุด !!”

แม้จะไม่ได้ลงไม้ลงมือแต่ชายหนุ่มทั้งสองก็ยังขบเคี้ยวฟัน ถลึงตาใส่กัน ข้าเริ่มเห็นความลำบากที่จะเกิดขึ้นระหว่างการเดินทางแล้ว

“ขอข้าพูดธุระกับปาเจี้ยให้เสร็จก่อนแล้วค่อยต่กัน”

จูปาเจี้ยฟังแล้วไม่รู้ว่าจะยิ้มหรือจะร้องไห้กันดี แต่ก็ยังพูดเสียงอ่อนโยนกับข้า “มีธุระอะไรหรือ เหม่ยเออร์”

ข้อดีอย่างหนึ่งของจูปาเจี้ยคงเป็นให้เกียรติสตรีกรรมัง ถึงจะเจ้าชู้ประตุดิน แต่ก็ไม่เคยเสียมารยาทกับสตรีสักครั้ง ขอเพียงเกิดมาเป็นเพศหญิงเขาจะอ่อนให้ทุกครา

“ทำใจดี ๆ ไว้นะ คือ...” ข้าใช้เวลาเขาตั้งสติเล็กน้อยก่อนจะบอกธุระ

“เข้ามาตามเจ้าไปชมพู่ทวิปีอีกรอบ”

“อะไรนะ !?”

จูปาเจี้ยหูดุาเหลือก ข้าพูดส่ำทับลงไปอีกว่า “เป็นบัญชาของเง็กเซียนเขาต้องการให้มนุษย์เห็นถึงศรัทธาอันยิ่งใหญ่เหมือนเมื่อห้าพันปีก่อน”

ชายหนุ่มทำท่าเหมือนลมจับ ร้องเสียงหลง ยกมือกุมขมับ “...โอ๊ย ข้าอยากตาย”

“ข้าก็รู้สึกแบบเดียวกับเจ้านี้แหละ” ข้าตบไหล่เขาตามประสาคนหัวอก

เดียวกัน

“ข้าไม่ไปไต่หรือไม่ มีศิษย์พี่ใหญ่คนเดียวก็เพียงพอแล้วนี่ ด้วยฝีมือเขารับรองไม่มีปีศาจที่ไหนทำอันตรายเจ้าได้แน่” จูปาเจี้ยแสรังทำเป็นเยินยอซุนวู่คง

“อย่ามาเนียนบิดการะเลยเจ้าหมูตอน” แม้ปากจะบอกแบบนั้นแต่ใบหน้าซุนวู่คงก็ปรากฏแววกระหึ่มยิ้มย่องไม่น้อย ...เรื่องคารมคมคายไม่มีใครเกิน

แต่คารมข้าก็ไม่มีรองเหมือนกัน ฟวงฝีมือการแสดงไปให้ด้วย

“เจ้าจะทิ้งข้าหรือปาเจี้ย” ข้าทำเสียงสั้น ๆ น้ำตารื้นเล็กน้อย แต่ก็มากพอที่จะทำให้จูปาเจี้ยสะดุ้งเฮือก

“อะ... เอ่อ ไม่ใช่...”

“นั่นสินะ เจ้าคงไม่อยากคอยดูแลคนป่วยแบบข้า” ว่าแล้วก็ไต่คอกแค๊กเล็กน้อยพอให้เศษเลือดติดมือมาสักหน่อย จูปาเจี้ยยั้งหน้าเสียวว่าเดิม

“เหมยเอ๋อร์ !?” พี่ฉางเซียงรีบเข้ามาประคองข้า ข้าทำเป็นชวนเซียงยืนไม่ไหวอยู่ในอ้อมแขนนาง ดูราวกับลูกนกอ่อนแอไร้เรี่ยวแรง นั้นทำให้นางหันไปถลึงตาใส่สามี

“ท่านมันเห็นแก่ตัว !!” นางตวาดเสียงแหลมใส่จูปาเจี้ยที่หน้าเสียวจนไม่รู้จะเสียวอย่างไร “ท่านปล่อยให้เหมยหยวนไปตกระกำลำบากบนโลกมนุษย์ได้อย่างไร !” นั่นล่ะ เอาอีก ๆ พี่ฉางเซียง “ไปเก็บข้าวของซะ ข้ามีทางเลือกให้ท่านสองทาง ติดตามนางไปหรือไม่ก็ออกจากบ้านไปซะ เรา-หย่า-กัน !!”

เปรี้ยว !

เทพสายฟ้าซ่างรุ่งาน ฟ้าผ่าเปรี้ยวเป็นฉากหลังให้จูปาเจี้ยผู้ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจหลังโดนภรรยาขอหย่า ข้าพยายามอย่างหนักเพื่อจะกลั้นหัวเราะ ทำให้ดูเหมือนพยายามไม่ให้กระอักเลือดออกมา

เจอไม่นี้เข้าไป จูปาเจี้ยก็ถึงกับยอมแพ้ ทชุดเข้าเอามือยันพื้นอย่างหมดสภาพ

“...ข้าจะไปอัญเชิญพระไตรปิฎกกับเหมยหยวน”

หึ ให้มันรู้เสียบ้างว่าใครมันเหนือชั้นกว่ากัน

อา ได้พ่อครัวมือทองอย่างจูปาเจี้ยร่วมเดินทาง ข้าก็ไม่ต้องกังวลเรื่อง

อาหารการกินแล้ว

ที่นี้ก็เหลือคนสุดท้าย...

“นี่ เจ้าจะแต่งตัวอีกนานหรือไม่”

ซุนวูคงที่ยืนรออยู่นอกห้องมาครึ่งชั่วยาม² ตะโกนถามเข้ามาอย่าง หงุดหงิด ข้าโยนชุดในมือที่ไม่ถูกใจทิ้งไปด้านข้างพลางตอบ

“รอประเดี๋ยว”

“กะอีแค้ไปหาซาหู่จิ้งจะมาเปลี่ยนชุดใหม่ทำไมให้ยุ่งยาก” เจ้าลิงบน กระจอดกระแปด

“ก็เพราะไปหาพี่หู่จิ้ง ข้าถึงต้องมาเปลี่ยนชุดใหม่” ข้าคว้าชุดใหม่มา อีกสองสามชุด เทียบกับตัวแล้วส่องกระจกดูว่าสวยหรือยัง “ข้าอยากให้เขา เห็นว่าข้าสวยขนาดไหน”

“เด็กอกแผ่นกระดานอย่างเจ้าแต่งอย่างไรก็ไม่สวยหรอก”

“ปากเสีย !” ข้าคว้าของใกล้มือเขวี้ยงทะเลาะประทุใส่เขาทันที แต่เจ้าลิง นั้นเอียงคอหลบได้สบาย ๆ ข้าทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ พยายามสงบอารมณ์ ไม่ให้เลือดลมในร่างพลุ่งพล่านแล้วกระอักเลือดเปื้อนชุด

หลังเลีอกอยู่นานสองนาน ข้าก็ได้ชุดที่ถูกใจ จัดการปะแป้งกลบรอยขีด และรอบค้ำไต้ตาพอเป็นพิธี จึงออกมาพบซุนวูคง

“เสร็จแล้ว ที่นี้ไปได้”

ซุนวูคงมองข้าหัวจดเท้า ทำจดหัว เอ่ยอย่างไม่เกรงใจ “ไม่เห็นจะ สวยขึ้นมาเลย”

ข้าเอื้อมมือไปดึงจอนผมเขาอย่างแรง “เจ้าลิงปากเสีย มีตาทะมึนแวไม่”

“โอ๊ย ปล่อยนะเจ้าเด็กอกกระดาน !” ซุนวูคงร้องพลางดึงมือข้าออก เอามือลูบจอนผมที่ถูกข้าดึงแหงไปหลายเส้น กระโดดขึ้นเมฆอย่างซุนเคื่อง “เจ้าซาหู่จิ้งทำให้เรื่องยุ่งยากแท้ ๆ”

“อย่ามาว่าพี่หู่จิ้งของข้านะ !” ข้าแว้ดใส่ทันที

ซุนวูคงทำหน้าขะเขยงแล้วหัวคอเสื่อข้าขึ้นไปนั่งบนเมฆ สั่งให้มัน บินไปยังบ้านซาหู่จิ้ง คิษย์คนสุดท้ายของอาจารย์ ชายหนุ่มที่ข้าแอบชอบ

² 1 ชั่วยาม = 2 ชั่วโมง

มานาน... โอ๊ย นึกแล้วหน้าแดง

“ถามจริง เจ้าชอบเจ้าคนทีวัน ๆ เอาแต่ยิ้มเหมือนคนบัญญัติอ่อนได้อะไร”

ข้าตีเจ้าลึงปากพล่อยเต็มแรง “รอยยิ้มของพี่หูจิ้งเปรียบเสมือนดวงอาทิตย์ที่ทำให้โลกนี้สดใสหรือก !”

คราวนี้ซุนวูคงถึงกับอาเจียนจริง ๆ

“นี่ ๆ ย่อมมาทำหลังคาบ้านพี่หูจิ้งเป็นอนนะ !” ข้ารีบหาอะไรไปรองอาเจียน เบื้องล่างคือกระท่อมหลังน้อยกลางทะเลสาบมรกต รายล้อมด้วยดอกไม้และภูเขาทำให้บ้านหลังนี้ถูกแยกจากภายนอก ที่นี่แหละบ้านของพี่หูจิ้งสุดที่รักของข้า

“...ข้าเพิ่งรู้ซึ่งถึงความลำเอียงสุดในสามโลกของเจ้า” ซุนวูคงทำหน้าละเหี่ยวใจ

“แน่นอน ความหล่อชนะทุกสิ่ง” ข้ายึดดอกพุดอย่างภาคภูมิใจ

เมฆวิเศษร่อนลงไปจอดที่หน้ากระท่อม ข้ากระโดดลงจากเมฆ จัดเสื่อผ้าผมแผ่ให้เรียบริยก่อนจะเดินไปเคาะประตูพร้อมส่งเสียงเรียก

“พี่หูจิ้ง นี่เหมยหยวนเองเจ้าคะ” ข้าตัดเสียงให้เล็กลง ฟังดูเป็นสาวน้อยกว่าปกติ

ไม่ต้องรอนาน ประตูกระท่อมเลื่อนเปิดออกพร้อมร่างสูงโปร่งเจ้าของนัยน์ตาสีครามของห้องสมุทร เรือนผมสีน้ำทะเลยาวรวบไว้บริเวณท้ายทอยพลิวตามการเคลื่อนไหว ผิวเขาขาวเนียนดุจหิมะ องค์กายพบบนใบหน้าล้วนได้รูป คิ้วกระเป๋ีสอดรับกับนัยน์ตาเรียวคม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางเฉียบยกเป็นรอยยิ้มละมุน เจอรอยยิ้มนี้เข้าไปวิญญาณข้าก็แทบหลุดลอย

“ไม่เจอกันนานเลยนะเหมยเอ๋อร์”

ไอ้สวรรค์ ข้าตายตาหลับแล้ว

ขึ้นข้ามองรอยยิ้มเขาต่อข้าต้องตายจริง ๆ แน่ โชคดีที่เขาหันไปทักทายซุนวูคง ข้าจึงรอดตาย

“การวะศิษย์พี่ใหญ่” พี่หูจิ้งประสานมือโค้งตัวอย่างงดงาม สมควรได้รับรางวัลมารยาทดีเด่นแห่งปีจริง ๆ พี่หูจิ้งของข้า

ซุนวูคงทำหน้าที่ไม่สมอารมณ์แทนการตอบรับ แต่ด้วยความที่พี่หูจิ้ง

เป็นคนดีจึงไม่ถือสา ทั้งยังเอ่ยชวน “เข้ามาสิขอรับ ข้าจะชงชาให้”

ข้าไม่รอช้ารีบเข้าไปนั่งยังชุดโต๊ะน้ำชาไม่ไผ่กลางบ้าน ขณะที่พื้หู่จิ่งหายไปแล้วบ้านเพื่อชงชาให้ ข้าเอาสองมือเท้าคาง ทำหน้าเคลิ้มอย่างสาวน้อยช่างฝัน ชุนวูคงเห็นแล้วถึงกับเผยสีหน้าสะอิดสะเอียน

“...นับวันเจ้านี้ยิ่งอาการหนัก”

“ได้ดื่มชาฝีมือคนที่ชอบมีใครไม่ปลื้มบ้าง” ข้าบอกพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เจ้าลิงแค้นเสียวงเฮอะ “นี่แหละนะผู้หญิง ดูแต่รูปลักษณะภายนอก”

“ผู้หญิงเราไม่ได้ดูแต่หน้าตาสักหน่อย” ข้าเถียงทันควัน “แต่ถ้าหน้าตาไม่ดี อย่างอื่นก็ไม่ต้องดู”

ข้าเมินสีหน้าเอือมระอาของชุนวูคง พูดต่อไปเรื่อย ๆ “แต่พื้หู่จิ่งดีทั้งหน้าตาและจิตใจ สมเป็นชายในฝันของข้า”

“เจ้ายังไม่เคยเห็นตัวตนที่แท้จริงของเจ้าหู่จิ่งถึงพูดได้”

“ตัวตนแท้จริงข้ามันเป็นอย่างใดหรือพื้ใหญ่ ?”

พื้หู่จิ่งออกมาจากในครีวพร้อมถาดน้ำชา ไอชาวางรุ่มลอยอยู่เหนือถ้วยจาง ๆ พวกคลื่นใบชาอ่อนลอยเข้าจุมูก ชายหนุ่มยิ้มบางถามศิษย์พื้ของตน

“เปล่า ไม่มีอะไร” ชุนวูคงโบกมือปัดคล้ายไม่อยากพูดต่อ พื้หู่จิ่งเองก็ไม่ซักไซ้ วางถาดชาลงพลางยื่นถ้วยที่ใส่ชาสีเขี้ยวมรกตให้ข้า

“นี่เป็นชาสมุนไพรบำรุงธาตุหยาง เจ้าดื่มถ้วยนี้นะเหมยเอ๋อร์”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” ข้ารับถ้วยชามาด้วยความปลื้ม ยกดื่มเล็กน้อยก่อนจะค่อย ๆ จิบมันเข้าไป ปล่อยให้ชาที่มีรสนุ่มลิ้นไหลผ่านลำคอพร้อมทั้งพาความร้อนสายหนึ่งลงไปในห้อง

“รู้สึกดีจัง” ข้ายิ้มบอกพื้หู่จิ่ง เขายิ้มตอบแล้วเอ่ยถาม

“วันนี้มาหาข้ามีธุระอะไรหรือ”

ข้าวางถ้วยชาลงแล้วกล่าว “เง็กเซียนมีบัญชาให้ข้าและท่านลงไปโลกมนุษย์เพื่อเดินทางไปตะวันตกอีกรอบ”

“ยอมได้”

คนดีอะไรเอียงนี้ !!

ผิดกับสองคนก่อนหน้าที่จะไม่ไปทำเดี๋ยวนั้น ท่านหัดปฏิเสธคนบ้าง ก็ดีนะพื้หู่จิ่ง อนาคตจะได้ไม่โดนใช้งานหนักเหมือนห้าพันปีก่อนที่ต้องคอย

ยกของแบกของไปตลอดการเดินทาง โฉ่ นำสงสารเหลือเกิน

“นี่เจ้าไม่คิดจะขัดخينบ้างหรือไร หูว์จิ่ง” แม้แต่ซุนวู่คงยังอดไม่ได้ พี่หูว์จิ่งส่งรอยยิ้มละมุนไปให้เขาแล้วกล่าว

“โลกมนุษย์เดี๋ยวนี้เต็มไปด้วยธาตุหยิน ไม่ดีต่อสุขภาพของเหมยเอ๋อร์ ข้าไปด้วยจะได้สามารถดูแลนางได้”

สวรร์ค์ ขำอยากขอเขาแต่งงานเสียเดี๋ยวนี้เลย ผู้ชายอะไรจะเป็นคนดีขนาดนี้ ยอมลำบากเพื่อผู้อื่นได้

“ก็จริง มีแต่เจ้าที่รู้วิชาแพทย์ ไม่มีเจ้ามีหวังเด็กนี่ตายกลางทางแน่” ซุนวู่คงพยักหน้าเห็นด้วย “เออละ เป็นอันว่าสามศิษย์พี่น้องรวมตัวกันเรียบร้อย” เจ้าลิงตบมือเสียงดัง ลูกขึ้นยืน เอาขาเหยียบเก้าอี้อย่างวางมาด

“งั้นก็ออกเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกได้เลย !!”

ก่อนที่ลิงใจร้อนจะเรียกเมฆวิเศษมา ข้าก็ร้องห้าม “เดี๋ยว !”

ซุนวู่คงหันมาส่งสายตาคำถามให้ข้า “ทำไม”

“ข้ายังไม่มีม้ามังกร”

“อะไรนะ ไม่มีงบประมาณจัดซื้อม้ามังกร !!”

ข้าตบโต๊ะของฝ่ายธุรการสวรร์ค์เสียงดัง รู้สึกอยากกระอักเลือดใส่เขาเสียจริง มีหน้ามาบอกม้ามังกรราคาแพง ไม่มีงบประมาณเพียงพอ ขอให้ไปซื้อล้อโซ่แทนเสียก่อน

นี่ข้าจะเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกนะ ไม่มีม้ามังกรมันก็ไม่ครบองค์ประกอบสิ แถมต่อให้อนาคขนาดไหน อย่างน้อยก็ควรมีเงินให้ข้าไปซื้อม้าหน่อยสิ

“ล้อทั้งฉลาดทั้งทนนะขอรับ รูปร่างก็สูงกำลังดี รวมข้อดีของลาและม้าไว้ในตัวเดียว” เจ้าหน้าที่ธุรการแวนหนาเตอะพยายามสาธยายข้อดีของเจ้าสัตว์ลูกผสม บ้านเจ้ารับผสมพันธุ์ล้อชายหรือไร !

ม้ามังกรไม่เหมือนม้าทั่วไป มันเดินทางไกลได้วันละพันลี้³ ทนต่อสภาพอากาศทุกประเภท ทั้งไม่กลัวเกรงปีศาจ หากใช้ม้าธรรมดา แค่เจอไอปี้ศาจเล็กน้อยก็ตกใจตายคาที่แล้ว

³ มาตรฐานวัดความยาว 1 ลี้ประมาณ 500 เมตร

“อนาถแท้” ชุนวูคงเอนตัว เอามือเท้าคางกับโต๊ะธรรการด้วยสีหน้า
สมเพช “ไม่ได้มาสวรรค์พักเดียว ตกต่ำถึงขนาดนี้เชียว” เจ้าหน้าที่ธรรการก้ม
หน้าต่ำด้วยความอับอาย ขณะที่ข้าฮี้มฮัมในลำคอ “ไม่ต้องง้อตาแก่เง็กเซียน
หรรอกเหมยหยวน มา ๆ เตี่ยข้าพาไปเอาม้ามังกรเอง”

ว่าแล้วชุนวูคงก็ลากหลังคอเสื้อข้าให้ตามเขาไป ข้ามุ่งคว้าถามระหว่าง
ปีนขึ้นเมฆ “เจ้าจะไปเอาม้ามังกรจากที่ไหน”

เจ้าลิงคลี่ยิ้มซุกซน ชี้นิ้วหัวแม่โป้งลงด้านล่าง “ม้ามังกรก็คือมังกร
มังกรก็ต้องอยู่ใต้บาดาลสิ”

แล้วข้าก็ได้ไปเยือนเมืองบาดาล

ลึกลงไปได้ท้องทะเลประจิม อาณาเขตที่ไม่มีมนุษย์คนไหนสามารถ
ล่วงล้ำได้คือที่ตั้งของวังบาดาลของจ้าวมังกร ปราสาทที่สร้างด้วยผลึกแก้ว
ทั้งหลัง สีทั้งเจ็ดเหลือบฉายตระการตา ผุ่งปลาที่มีทั้งหน้าตาและสีสัน
ประหลาดว่ายวนอยู่รอบปราสาท แต่จู่ ๆ พวกมันก็แตกฮือเมื่อมีบางอย่าง
จากเบื้องบนลงมาเยือน

“ระวัง ฉีเทียนต้าเซินมาแล้ว !!”

เพียงเข้าเขตวังบาดาลของจ้าวมังกรทะเลประจิม บรรดาทหารปู้
ทหารปลาก็แตกตื่นอลหม่าน ตะโกนบอกต่อกันไปทั่วสมุทร บางตัวถูกส่งมา
เป็นหน่วยกล้าตาย คอยถ่วงเวลาชุนวูคงไว้

“จะบุกรุกวังบาดาลไม่ได้นะฉีเทียนต้าเซิน !” ทหารปู้ตัวหนึ่งทำใจกล้า
พูด ผลก็คือโดนพลองทองฟาดชะปลิว

“ถ้าพวกเจ้าไม่ขวาง ข้าจะบุกรุกทำไมละเจี๊ยก” ชุนวูคงควงพลองไป
ด้านหลัง

...ก็เจ้าเล่นจะมาลักพาตัวลูกชายเขา ใครบ้างจะยอม

เรื่องมันเริ่มจากว่าชุนวูคงพาข้าลงมาวังบาดาลเพื่อขอยืมม้ามังกร
สักตัว แต่ด้วยวีรกรรมแต่หนหลังของเขาทำให้ชาวบาดาลไม่ค่อยจะต้อนรับ
เราสักเท่าไร ทั้งยังป้ายเบี่ยงจะไม่ให้ยืมม้ามังกร เจ้าลิงเอาแต่ใจจึงเกิดโทสะ
บอกว่าในเมื่อไม่ยกม้ามังกรให้ก็จะไปเอาตัวองค์ชายสาม ...อดีตม้ามังกรที่
อาจารย์เคยขี่เมื่อห้าพันปีก่อนมาแทน ทีนี้ก็จึงงานเข้าไปทั่วท้องทะเล

แต่เจ้าลิงก็ไม่ได้รู้สึกสำนึกแต่อย่างใด ประกาศเสียงดัง “อ้าว ไปตาม
ม้ามังกรขามา ขำต้องการให้เขาไปชมพู่ทวิปด้วย”

ทหารปูปลาทำหน้าที่จะร้องให้ “โธ่ นี่น้องค์ชายสามของจ้าวมังกรนะ จะ
ให้เขาไปเป็นม้าให้เด็กสาวผู้นี้ได้อย่างไร !?”

“ท่าทางไม่แข็งแรงแบบนี้ จะขึ้นหลังไหวหรือ”

“หน้าตาก็ดูมโหฬาร ไม่รู้ซี่ ๆ ไปจะหัวใจวายตายหรือเปล่าเลย”

คำวิจารณ์จากกึ่งหอยปูปลาทำเอาเส่นบางอย่างในหัวข้าขาดฝั่ง
ความคิดที่จะห้ามชุนวูคงมลายหายไปทันที

“ถล่มให้เหี้ยนเลยวูคง”

“เจียก !”

เจ้าลิงรับคำอย่างกระตือรือร้น โยนพลองขึ้นพลางร้องสั่ง “พลองเอ๋ย
จงขยายใหญ่ขึ้น !”

สิ้นเสียงสั่ง พลองทองคำขยายขนาดขึ้นเรื่อย ๆ จนแทบจะเท่าเสา
ต้นใหญ่สามคนโอบของวังมังกร ชุนวูคงกระโดดคว้ามันไว้ด้วยสองมือ หมุนตัว
เตรียมฟาดใส่ยอดวัง

“หยุดก่อนฉิเทียนต้าเฉิน !!”

ชุนวูคงร้องพลองกลับอย่างไม่กินแรง นัยน์ตาอัครีเหลือบมองจ้าวมังกร
ทะเลประจิมที่วังกระหืดกระหอบมาหา ข้าดูสีหน้าจากหัวที่คงลักษณะมังกรไว้
ไม่เป็น แต่เดาว่าเขาคงโล่งอกที่เจ้าลิงยังไม่ได้ฟาดปราสาทเขาพังไปจริง ๆ

“มีอะไรก็ว่ามาจ้าวมังกร” ชุนวูคงทำให้พลองหดลงเท่าเดิมแล้วเอา
ฟาดไหล ท่าทางเหมือนนักเลงเรียกเก็บค่าคุ้มครองไม่มีผิดเพี้ยน

“ท่านต้องการม้ามังกรข่าจะยกให้ แต่อย่าเอาตัวลูกข่าไปเลย” ในที่สุด
จ้าวมังกรก็รู้จักสำนวนที่ว่า ‘เสียน้อยเสียยาก เสียมากเสียง่าย’ ยอมทำตาม
ที่เราขอ

“ให้ง่าย ๆ แต่แรกก็สิ้นเรื่อง ทำให้มันวุ่นวายไปได้” ชุนวูคงบ่น ...เจ้า
นั่นแหละที่ทำให้มันวุ่นวาย

สุดท้ายข้าก็ได้ม้ามังกรรูปร่างดี ทั้งสูงทั้งใหญ่แถมยังเป็นขนสีขาว
บริสุทธิ์ ท่าทางองอาจแข็งแรงแบบที่มนุษย์เรียกว่าอะไรนะ อ้อ อาชาวิเศษ
วังไกลพนันส์

ไซอิ๋ว

พลิกตำนานเทพนิยายขบถเวจ

ข้าลู่บนแผงคอมันอย่างพึงพอใจ รู้สึกอยากขี่มันออกเดินทางเสียเดี๋ยวนี้
พูดอย่างคึกคัก “เฮาสะ ข้าพร้อมออกเดินทางแล้ว... อ้อก !”

...เอ่อ ไปหาหมอก่อนก็ได้

บันทึกบทที่ 2

ออกเดินทาง มุ่งหน้าสู่ประวิม

หลังเข้าถูกห้ามส่งไปนอนค้างโรงหมอของไต้ช่างเหล่าจวินอยู่หนึ่งคืน ก็กลับออกมาเตรียมการเดินทางต่อ โอ๊ะ ๆ คงไม่คิดว่าข้าจะออกเดินทางง่าย ๆ เหมือนไปพักผ่อนฤดูร้อนหรือกนะ แบบนั้นก็ผิดจุดประสงค์ของโครงการที่ต้องการให้มนุษย์รับรู้ถึงศรัทธาอันยิ่งใหญ่นะสิ ดังนั้นมันจึงต้องมีการประชาสัมพันธ์โครงการไปยังภพมนุษย์สักเล็กน้อย

แน่นอนว่าโครงการใหญ่ของสวรรค์แบบนี้จะทำอะไรธรรมดา ๆ ไม่ได้ มันต้องเปิดตัวให้ยิ่งใหญ่อลังการชนิดรู้กันไปทั่วแผ่นดิน แกร็บเชิญงานนี้จึงเป็นถึงฮ่องเต้องค์ปัจจุบันของภพมนุษย์

ณ วังหลวง

โอรสสวรรค์กำลังนอนกระสับกระส่ายอยู่บนแท่นบรรทม สีหน้าที่ดูอึดอัดทรมานบ่งบอกถึงพระสุนัขที่ไม่ค่อยจะดี อืม สาเหตุก็เป็นเพราะข้ากับเจ้าลิงนี่แหละ

“ไม่ ๆ เอาเป็นผันว่ามนุษย์จะจับสิ้น จำเป็นต้องไปอัญเชิญคัมภีร์ปราบมารมาตีกว่า” เจ้าลิงว่าพลางเสกผันใส่ฮ่องเต้ แต่ข้าไม่ยอม เสกผันของตัวเองให้เขาบ้าง

“ไม่เอา เอาเป็นคัมภีร์วิเศษที่จะบันดาลให้ทั่วหล้ามีแต่ความสุขดีกว่า”

“แบบนั้นมันเข้าข่ายหลอกลวงแล้ว”

“ของเจ้าก็หลอกลวงพอ ๆ กับข้านั่นแหละ”

ข้ากับซุนวูคงเถียงกันไปมาเรื่องความฝัน ผลัดกันเข้าไปแทรกแซง ความฝันสองเต้ จนปานนี้ความฝันเขาคงตีกันมั่วซั่วไปหมด เลือกไม่ถูกจะ ฝันดีหรือฝันร้ายดี

“ความคิดเจ้ามันเหมือนพวกเขียนเต๋มาเลย ของข้าเราใจกว่าเยอะ แถม ยังเข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันที่ภพมนุษย์กำลังถูกมารคุกคามด้วย” ซุนวูคงว่า พลังฉวยโอกาสตอนข้าไอ ยึดความฝันเป็นของตัวเอง

“อ๊ะ!” หลังหยุดไอข้าก็กระโจนใส่เขา แต่เจ้าลิงนั้นไม่ต้องเหลือบมองก็ พลิกกายหลบได้ ทำเอาข้ากลิ้งตกลังคา โชคดีที่ยื่นมือเกาะทัน

“เอาเป็นว่าภพมนุษย์กำลังถูกเหล่ามารปีศาจเข้าครอบงำ ต้องเสาะหา เด็กสาวจิตใจบริสุทธิ์... อืม ยัยนี้ก็ไม่ค่อยบริสุทธิ์เท่าไรซะะ”

“ข้าบริสุทธิ์ทั้งกายและใจ !!”

“ตัดจิตใจบริสุทธิ์ออกดีกว่า ต้องเสาะหาเด็กสาวผู้มีนัยน์ตาสีม่วงดูจ สีนภายามอาทิตย์อัสดง เจกเช่นกลีบดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำ”

...เจ้าบรรยายเสียจนข้าสับสนสีตาตัวเองเลย

บอกว่าสีม่วงเขารู้แล้วกระมัง มนุษย์ปกติเขาไม่มีใครตาสีม่วงเสียหน่อย แต่เจ้าลิงยังกลัวเขาไปหาผิดตัว จึงเสกนกสีทองขึ้นมาหนึ่งตัว “เข้ามา เมื่อเจ้าตื่นขึ้น นกนี้จะนำทางเจ้าไปหาคนที่ถูกเลือกเอง”

เจ้านกน้อยบินไปเกาะอยู่ข้างแท่นบรรทมอย่างรู่้งาน จากนั้นก็รอเพียง อาทิตย์ทอแสงอีกครั้ง

ม้าหลายสิบตัวควบออกจากประตูเมืองอย่างรีบร้อน พวกเขาไล่ตาม นกน้อยสีทองที่บินฉวัดเฉวียนเพื่อนำทางมาหาข้า แต่ให้ตายเถอะ ข้ายัง เตรียมตัวไม่เสร็จ !

“ทำไมข้าไม่เห็นได้บทเลย !!” เจ้าลิงโวยวายอย่างไม่สบอารมณ์

“บทหมาเฝ้าประตูยังเหลือ เผื่อเจ้าอยากได้” ข้าชี้มือไปหน้ากระท่อม หลังน้อยพลงจัดการแต่งตัว

“ซาหู่จิ่ง เจ้าไปเป็นหมาเฝ้าประตู ข้าจะรับบทพี่ชายเอง !”

“ไม่ได้ บทพี่ชายต้องเป็นของพี่หู่จิ่งเท่านั้น !” ข้ารีบกอดแขนพี่หู่จิ่ง นี่ถ้าไม่ติดว่าหน้าหนาไม่พอ ข้าจะขอให้เขาเล่นบทสามีด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มได้แต่ยืนยิ้ม ไม่รู้จะวางตัวอย่างไร

“เลิกเถียงกันสักที พวกเขาคงจะมาถึงแล้วนะ” จูปาเจี้ยในบทพอสั่งเสียง เร่งอย่างรำคาญ

“ถ้าว่างนักก็ไปชอนบนชื้อไป” ข้าไล่เจ้าลิงแล้วรีบแต่งตัว เจ้าลิงทำเสียง ฮีตฮัตก่อนดีลึงกาม้วนตัวขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนชื้อ

เสียงฝีเท้ามันับสับหยุดลงตรงหน้ากระท่อมที่ขุนวูงคนเสกขึ้นเฉพาะกิจ ขุนนางที่นำขบวนมาถึงตัวลงจากหลังม้า ก้าวอาด ๆ เข้ามาพร้อมราชโองการ สีเหลืองทอง

“รับราชโองการ !”

ข้าแสรังทำหน้าที่เหลือหลาคูกุเข้าลง ขุนนางผู้นั้นคลี่ราชโองการออกอ่าน ให้ฟัง จับใจความได้ทำนองว่าภพมมนุษย์มีภัย ฮ่องเต้ได้รับบัญชาจากสวรรค์ ออกตามหาเด็กสาวผู้มีนัยน์ตาสีม่วงดุจสีนภายามอาทิตย์อัสดง เจกเช่น กลีบดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำอะไรสักอย่างที่เจ้าลิงบ้ายัดใส่หัวให้ สรุปรักคือให้ข้า เป็นตัวแทนเดินทางไปหาคัมภีร์ปราบมารมา

แต่จะให้ข้าไปลำบากก็ต้องมีอะไรตอบแทนเสียหน่อย

ข้าแสรังทำตารึ้น ๆ ชวนให้เห็นใจ “แต่... แต่ว่าได้เท่า หากเข้าไปแล้ว ใครจะดูแลท่านพ่อที่ข้าพิการ” จูปาเจี้ยทำหน้างว่าเขาเขาพิการตั้งแต่เมื่อไร

“พี่ชายข้าก็สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง”

ข้าไม่ได้แข่งนะพี่หู่จิ้ง แต่เขาก็ให้ความร่วมมืออย่างดีด้วยการไถ่ หนัก ๆ ออกมา

“ข้าจำเป็นต้องหาเลี้ยงครอบครัวคนเดียว กระซิก ๆ” ข้าใช้ชายแขนเสื้อ เช็ดน้ำตาเหมือนนางเอกละครที่ชีวิตรันทด

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฝ่าบาทพระราชทานทรัพย์สมบัติมากพอให้ พวกเจ้าอยู่สบายไปชั่วชีวิต” เขาผายมือไปยังหีบนับสิบที่กองอยู่หน้ากระท่อม เมื่อเปิดออกก็พบทองคำสีเหลืองอร่ามสะท้อนแสงใส้จนตาแทบบอด

“หลังเจ้าอัญเชิญคัมภีร์กลับมาได้ จะได้มากกว่านี้อีกเท่าตัว”

“ต่อให้ร่างแหลกเหลวเป็นธุลี ข้าก็จะไม่ทำให้ฝ่าบาททรงผิดหวัง !”

ข้าประกาศกอง ขุนนางผู้นั้นพยักหน้าแล้วพับม้วนราชโองการ

“จบราชโองการ”

ข้าแอบยืมเปล่ กล่าวเลียนแบบพวกมนุษย์ “เป็นพระมหากษัตริย์คุณ”
...และแล้วการเดินทางของข้าก็เริ่มต้นอย่างแท้จริง

“หืม ? สวรรค์จะจัดการเดินทางไปตะวันตกอีกครั้งหรือ”

ร่างสูงบนบัลลังก์กระดุกเหี้ยดยิ้มพลางใช้นิ้วที่มีเล็บแหลมยาวลูบ
ข้างแก้มไปมา นัยน์ตาสีสนิมเหล็กพราวระริก ทอประกายตื่นตื่น

“เรื่องน่าสนใจแบบนี้ภพปีศาจจะไม่เข้าร่วมได้อย่างไร” ร่างสูงส่งก้าว
ลงจากบัลลังก์ “ประกาศไปให้ปีศาจทุกคนรับรู้ !”

เขาสะบัดมือออกไปเบื้องหน้า ปีศาจใหญ่่น้อยต่างพากันคุกเข่ากัน
อย่างพร้อมเพรียง

“ได้เวลาจัดงานล่าเนื้อชั้นซางกันแล้ว !”

“ด้วยอำนาจโอรสแห่งสวรรค์ ข้าขอแต่งตั้งเหมยหยวนเป็นชั้นซาง
เดินทางสู่ตะวันตกเพื่ออัญเชิญคัมภีร์ปราบมาร”

พิธีแต่งตั้งข้าถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ มีฮ่องเต้เป็นประธานและพระเถระ
ชั้นสูงเป็นผู้ทำพิธีทางสงฆ์ให้ข้า หลังข้าทะเลาะกับเขายกใหญ่เรื่องจะปลงผม
ข้าและให้บาทเป็นแม่ชี จนข้าเกือบให้ซุนวู่คงซัดเขาให้ลอยไปชมพู่ทวิป เฮอะ !
ผมเป็นสิ่งสำคัญของผู้หญิง ลองมาเตะดูสิเป็นเรื่องแน่

พระเถระชั้นสูงแต่มีขาดกลางหน้าผากข้า ขณะที่พระสงฆ์รูปอื่นกำลัง
สวดมนต์กันกระหึ่ม เสียงทุ้มต่ำเป็นทำนองชวนให้น่าเกรงขาม

ข้าคุกเข่าลงตรงหน้าฮ่องเต้ เพื่อรับพระราชทานคำอวยพร

“ขอให้ท่านเดินทางไปถึงชมพู่ทวิปโดยสวัสดิภาพและนำคัมภีร์ปราบมาร
กลับมาช่วยเหลือประชาราษฎร์ให้ได้”

“กระหม่อมจะไม่ทำให้ฝ่าบาทต้องผิดหวัง”

เพื่อทองคำอีกสามสิบหีบที่เหลือ

จุดเริ่มต้นของการเดินทางไปตะวันตกคือการที่ข้าต้องไปช่วยศิษย์
ทั้งสาม และให้พวกเขาติดตามไปตะวันตกด้วย แน่หนอนว่าข้าตัดบทตัวประกอบ
ของเจ้าม้ามังกรที่เสียเวลาออกไป อย่างไรก็ตามเสียก็ไม่น้อยมีใครจำได้อยู่แล้วว่า

มันเป็นหนึ่งในศิษย์ของซันซาง

ข้าเริ่มต้นด้วยการช่วยซุนวูคองจากภูเขาเบญจคีรี

“ซึกซ้าเสียจริง รีบ ๆ มาเอาข้าออกไปสักที เจ้าเด็กซี้ตจาง”

เสียงเจ้าลิงดังเป็นระยะตลอดทางขึ้นเขา ข้าเหนื่อยจนไม่มีแรงไต่กลับ
จึงได้แต่ดำใจ องค์กรยูโลกก็เหลือเกิน เลือกลงสถานที่ให้มันไปถึงง่าย ๆ หนอย
ไม่ได้หรือไร แคเดินปกติข้าก็รู้สึกกินแรงแล้ว นี่ให้มาเดินขึ้นเขาสูงเกือบห้าลี้
ข้าอยากจะกระอักเลือดตายจริง ๆ

“ถึงแล้ว !”

ข้าเกาะหลังม้ามังกรพาสังฆารตัวเองมาจนถึงยอดเขาสำเร็จ เห็นเจ้าลิง
ที่ถูกทับอยู่ใต้ภูเขาที่มีห้ายอดเหมือนนิ้วมือทั้งห้ากำลังโบกนิ้วไปมา ทั้งยัง
ส่งเสียงจี้จี้ในลำคอ

“ซ้าชะมัด ข้านี้กว่าเจ้าเป็นลม ตกเขาตายไปแล้วเสียอีก”

นั่นมันคำพูดของคนที่ขอความช่วยเหลือรี !

“เฮ้! เอายันต์ออกไปเสียที ข้าเมื่อไหร่จะตายอยู่แล้ว”

ฮืม ถ้ามีมณฑลทองนะ ข้าจะท่องมันเป็นทำนองเร็วสามวันสามคืนเลย !

ข้าท่องมนตร์สั้น ๆ ยันต์ที่แปะอยู่บนภูเขาก็จางหายไป ภูเขาห้านิ้ว
ค่อย ๆ เคลื่อนตัวลอยขึ้นไป เจ้าลิงรีบกระโดดดีดลังกามายืนจังก้าอยู่หน้าข้า
บิดตัวไปมายืดเส้นก่อนจะเอ่ยอย่างร่าเริง

“เฮ้! ไปหาเจ้าจูปาเจี้ยกันเถอะ !”

ตามบทที่วางไว้ จูปาเจี้ยต้องไปลักพาตัวธิดาคหบดีใหญ่ของเมือง
เกาเหล่าจวงเพื่อจะให้นางมาเป็นภรรยาของตน แล้วข้ากับซุนวูคองก็จะไปช่วย
นางและสอนให้จูปาเจี้ยกลับตัวกลับใจ ร่วมเดินทางไปด้วยกัน

แต่ปรากฏว่าเมื่อข้าไปถึงบ้านคหบดีใหญ่...

“หืม ลูกสาวข้าก็ยังอยู่ปกติสุขดีนี่ท่านซันซาง” คหบดีทำหน้างุนงง
สายตาเหลือบมองลูกสาวตนที่ร้องส่งสาวไซให้ไปเอาขนมบัวหิมะมาเพิ่ม
อีกถาด ดูท่านางไม่คิดจะลุกออกจากโต๊ะอาหารหรือไม่ก็ลุกไม่ขึ้น เพราะดู
จากภายนอกนางน่าจะหนักไม่ต่ำกว่าสองร้อยซั่ง⁴ พุงใหญ่โตพอไปประชัน

⁴ 1 ซั่งประมาณ 500 กรัมในประเทศจีน

กับพระสังกัจจายน์⁵ได้

...ข้าพอรู้อแล้วว่าทำไมจูปาเจี้ยถึงไม่ยอมลักพาตัวนางไปเป็นภรรยา

“แล้วเจ้าหมูชีกอนั้นหายไปไหนของมัน” ข้าถามอย่างหงุดหงิดหลังจากออกมาจากจวน ชนงูคงแบมือสองข้างแล้วยักไหล่เป็นเชิงบอกว่าไม่รู้ ข้าขบเขี้ยวฟัน “บ๊องอาจทำข้าเสียเวลานะเจ้าหมูชีกอ คนยิ่งอยากไปเจอพี่หู่จิ่งเร็ว ๆ อยู่!”

“ท่านชั้นซาง”

ข้าหันมองตามเสียงเรียก ชาวบ้านกลุ่มใหญ่ยืนรวมตัวกันคล้ายรอคอย ข้า มีผู้เฒ่าคนหนึ่งก้าวออกมา เขาบอกกับข้าว่า

“ท่านชั้นซางได้โปรดช่วยลูกสาวของพวกเราด้วยเถอะ”

ข้ามุ่นคิ้วเล็กน้อย “เกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวพวกท่านหรือ”

ผู้เฒ่าตัวสั้นเพราะกลั้นน้ำตา ตอบเสียงสะอื้น “ลูกสาวของพวกเราถูกปีศาจลักพาตัวไปหลายวันแล้ว ตอนนี้จะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่รู้”

“เล่ารายละเอียดให้ข้าฟังหน่อย”

“เมื่อสามวันก่อนมีชายหนุ่มผู้หนึ่งมาที่นี่ เขาเป็นคนอธธาศัยดี ไม่นานก็สนิทกับทุกคน ผู้เฒ่าเริ่มต้นเล่า “แต่เมื่อวานเขาก็หายตัวไปพร้อมกับเด็กสาวในเมืองหลายคน เราจึงคิดว่าเขาต้องเป็นปีศาจที่จับตัวเด็กสาวไปกินแน่ ๆ”

ข้าสังหรณ์ใจแบบแปลก ๆ ว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับจูปาเจี้ย สามวันก่อนข้าเป็นคนให้เขาเดินทางมาที่นี่เอง

“ลูกสาวพวกเจ้าหน้าตาดีหรือไม่” ชนงูคงต้องคิดแบบเดียวกับข้าแน่ ๆ ถึงได้ถามออกไปแบบนี้

“ดี”

ทั้งหมดพร้อมใจกันตอบ ท่าทางภูมิใจอย่างยิ่ง ข้ากับเจ้าลิงมองหน้ากันก่อนข้าจะถามอีก “ช่วยบอกลักษณะชายผู้นั้นได้หรือไม่”

“อีมรูปร่างสูงใหญ่ ผมสีฟาง หน้าตาดีทีเดียว อ้อ ๆ นี่ยันตาเขาเป็นสีเขียวประหลาด ต้องไม่ใช่มนุษย์แน่ ๆ”

ชัตเลย... ‘จูปาเจี้ย’!

“หน้อย คนที่จะให้ลักพาตัวไม่ลัก ดันไปลักพาตัวลูกสาวชาวบ้าน ถ้า

⁵ พระอรหันต์ มีลักษณะอ้วนพลุ่ยเปลือยอก มีใบหน้าที่สดชื่นร่าเริง สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส และมักหัวเราะเรีงร่าอยู่เสมอ สองหูยาวจดขา

เจอตัวสะก็เห็นดีกันแน่ !”

ข้าคาดโทษเจ้าหมูชือกอไว้ ขณะที่ซุนวูคงถอนขนมากระจุกหนึ่ง เป่ามันพุ่งไปในอากาศกลายเป็นร่างแยกมากมาย

“ตามหาเจ้าหมูชือกอนั้นให้เจอ”

สิ้นเสียงสั่ง ร่างแยกเหล่านั้นก็แปลงร่างเป็นแมลงวัน บินกระจายไปทั่วทั้งเมือง ...มุกเก่ายังคงหากินได้เสมอ

ข้านั่งรออยู่บนหลังม้ามังกรอยู่พักใหญ่กว่าจะมีแมลงวันตัวหนึ่งบินกลับมารายงานกับซุนวูคง

“เจอตัวแล้ว อยู่ที่นอกเมือง เจ้านั้นเสกคฤหาสน์ออกมาไว้อยู่กับเด็กสาวพวกนั้น”

ข้าพยักหน้ารับรู้ งานนี้เจ้าเสร็จแน่ไอ้หมูชือกอ !

“ฮ่าฮ่า อยู่ไหนกันเอ่ย”

จูปาเจี้ยใช้ผ้าผูกตา เล่นวิ่งไล่จับกับเด็กสาวอย่างสนุกสนาน แว่วเสียงหัวเราะคิกคักตลอดเวลา “มาละ มาให้ข้าทอดชะดี ๆ”

หมับ

“จับได้แล้ว” ชายหนุ่มทอดร่างตรงหน้าแน่น มือลูบ ๆ คลำ ๆ ไปทั่ว “หืม ทำไมน้องสาวคนนี้ได้ตัวแข็งจัง ไม่ค่อยมีทรวดทรงองค์เอดด้วย” เขาทำจมูกฟุดฟิด “กลิ่นสาบนี้คุ้นจัง เหมือนกลิ่นเจ้าลิงบ้าอำนาจนั้นเลย...” จูปาเจี้ยค่อย ๆ ดึงผ้าปิดตาออกก็เห็นร่างนั้นถนัดตา

รูปร่างสันทัด เส้นผม (ขน) สีน้ำตาลทอง ดวงตาลูกโชนดูอัศจรรย์

ไม่ใช่ศิษย์พี่ใหญ่เขาจะเป็นใคร... !?

“ว่าอย่างไร ศิษย์น้องรอง”

พลัก !

“ทำไมหน้าศิษย์พี่รองถึงบวมแบบนั้นล่ะ หรือโดนสาปให้เป็นหมูอีกแล้ว ?”

พี่หู้จิ่งถึงกับผงะเมื่อเห็นสภาพจูปาเจี้ยหลังโดนข้าและซุนวูคงรุมสกรัม ทำท่าจะเข้าไปช่วยรักษาแต่ซุนวูคงยกแขนกัน

“ไม่ต้องรักษามัน ปล่อยไว้แบบนี้ ดูซึ้งกลัวไปเกี่ยวสาวเที่ยวหญิง
อีกหรือไม่”

“ข้าให้ไปลักพาตัวลูกสาวคหบดี ดันไปใช้เสน่ห์ล่อลวงเด็กสาวชาวบ้าน
สมควรโดนแล้ว” ข้าว่า

“ใครจะไปอยากได้หมูแม่พันธุ์ไปทำภรรยากัน!” จูปาเจี้ยร้องลั่นพร้อม
ทำหน้าที่ของขวัญ “เกิดข้าโดนนางชื่นใจ มิถูกทับจนบีแบนหรือไร!”

“นิดหน่อยทำเป็นโอตดครวญ คิดว่าข้าให้ลักพาตัวนางเล่น ๆ หรือไร”
ข้าขึ้นเสียงอย่างไม่สบอารมณ์ “ข้าวางแผนไว้ว่าให้เจ้าจับตัวนางไปแล้วข้ากับ
วูคงจะไปช่วยนาง จากนั้นก็ไปขอรางวัลจากคหบดีหรือก เจ้าหมูไร้สมอง!”

“...นี่เจ้าเป็นนางเอกแน่หรือ”

ข้าค้อนใส่จูปาเจี้ยก่อนเสริมเสียงเนิบนาบ “อย่างไรก็ตาม ข้าให้วูคง
ส่งภาพเจ้าเล่นสนุกกับเด็กสาวพวกนั้นกลับไปให้พี่ฉางเซียงดูแล้ว อย่าลืมน
กลับไปเซ็นใบหย่าล่ะ”

“พวกเจ้าสองคนมันใจอำมหิต... ปีศาจ... มารร้าย...!” จูปาเจี้ย
ก่นด่าทั้งที่พูดยังไม่ค่อยจะชัดเพราะปากบวม ถลามาร้องให้ชบอफीหฺวูจิ่ง
“ศิษย์น้องสาม สองคนนี่กลั่นแกล้งข้า!!”

फीหฺวูจิ่งจะช่วยอะไรเจ้าได้นอกจากยืนยิ้มแล้วปลอบใจให้ยอมรับ
ชะตากรรม

“แต่คราวนี้ท่านผิดที่ไปลักพาตัวเด็กสาวพวกนั้นนะศิษย์พี่รอง” เฟีหฺวูจิ่ง
พูดอย่างเป็นกลาง จูปาเจี้ยผลึกเขาออก พูดใสหน้าเสียงดัง

“แม้แต่เจ้าก็ยังไม่เข้าข้างข้า!”

บทพ้อแฉแม่งอนแบบนี้แม้แต่นางเอกอย่างข้ายังไม่ได้เลย ทำให้
ตัวประกอบอย่างเจ้าถึงได้ไป

“อย่าทำเรือโคลงเคลงสิเจ้าหมูซึกอ”

ซุนวูคงเอ็ด ตอนนี้อีกกำลังล่องเรือข้ามแม่น้ำหลิวซาเหอที่ไม่ว่าสิ่งใด
ตกลงไปก็จะจมไปได้แม่น้ำ นี่เป็นสถานที่นัดเจอกับเฟีหฺวูจิ่ง ตามบทเดิมเขา
ต้องสู้กับเราพอเป็นพิธีแล้วยอมแพ้เป็นลูกศิษย์ข้า จากนั้นก็พาพวกเราข้าม
แม่น้ำ แต่เพราะเจ้าหมูตอนทำเสียเวลาจึงไม่ได้ทำตามบท

“ถ้าจมลงไป ข้าไม่ตามมขึ้นมาจะบอกไว้ก่อน”

“บอกตัวเองเถอะศิษย์พี่ใหญ่ ในเมื่อท่านเป็นคนเดียวที่ว้าย-น้ำ-ไม่เป็น” จูปาเจี้ยจงใจย่ำ ทำสายตาเย้ยหยัน “จะว่าไปท่านว้ายน้ำเป็นหรือยังให้ข้าหาห้วงยางให้หรือไม่”

“ยังเจ็บตัวไม่พอสินะ ไอ้หมูตอนไซ้ไขมันเป็นห้วงยาง” ชุนวูคงกระที่บเท้าใส่ห้องเรือจนเรือโคลง

“ขอเอาคืนเมื่อครู่เลยละกัน !”

“เข้ามาเลย !”

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ !” ขำร้องห้ามเมื่อทั้งสองตั้งท่าจะสู้กันบนเรือ แต่ทั้งสองคล้ายไม่ได้ยินเตรียมเรียกอาวุธออกมา “ข้าบอกให้หยุดอย่างไรเล่า !”

“ศิษย์พี่...”

เสียงเย็นเยือกทำเอาข้าสะดุ้งเฮือก หันขวับมองพี่หู่จิ้ง

เมื่อครู่นี้เสียงเขาจริง ๆ หรือ

ใบหน้าหล่อเหลายังคงมีรอยยิ้มประดับ แต่เป็นรอยยิ้มที่ทำเอาคนเห็นเย็นวาบไปถึงสันหลัง จูปาเจี้ยกับชุนวูคงชะงักมือทันที

“โปรดอย่าทะเลาะกันบนเรือของข้าได้หรือไม่ขอรับ”

เป็นประโยคขอร้องที่ฟังดูเหมือนประโยคคำสั่งมากกว่า จูปาเจี้ยเหวี่ยงटकเล็กน้อย รีบพูด “ได้ ๆ ไม่ทะเลาะแล้ว ๆ”

“เซอะ ยุ่งไม่เข้าเรื่อง” เจ้าลิงเก็บพลองอย่างไม่สบอารมณ์

บรรยากาศรอบตัวพี่หู่จิ้งกลับมาอ่อนโยนเช่นเดิม “แม่น้ำนี้ของตกไปไม่ลอย หากเรือล่มต้องลำบากแน่ ๆ อีกไม่นานก็ถึงฝั่งแล้วอดทนหน่อยเถอะขอรับ”

น้ำแปลกที่เจ้าลิงยอมทำตาม กระแทกตัวนั่งลงกับพื้นเรืออย่างสงบเสงี่ยมไปจนถึงฝั่ง

บันทึกบทที่ 3 ผจญปีศาจกระดูกขาว

เมื่อเรือถึงฝั่ง เจ้าลิงก็กระโดดลงจากเรือเป็นคนแรก ทำทางไม่ถูกโฉลกกับการเดินทางทางน้ำอย่างยิ่ง อย่างว่าก็คนมันว่ายน้ำไม่เป็น

พี่หูกจึงเก็บเรือกลับไป ขณะที่จูปาเจี้ยเอ่ย “จะมีดีแล้ว หาที่พักค้างคืนกันเถอะ”

“หมู่บ้านอยู่ไหนล่ะ” ซุนวูคงมองซ้ายมองขวา “ถามเจ้าที่ดีกว่า” เขายีบพลองทองออกมา ไขปลายกระแทกลงพื้นอย่างแรงจนแผ่นดินสะเทือน “เจ้าที่!”

ร่างชายชราผมหงอกขาวโผล่ขึ้นมาจากพื้นในท่าคุกเข่าเอามือยันพื้นแบบทรงตัวไม่อยู่ หมวกบนหัวเอียงกระเท่เร่

“เรียกธรรมชาติเข้าก็ได้ยินแล้วฉิเทียนต้าเซิน” เจ้าที่โอดครวญ

“หมู่บ้านที่ไกลที่สุดไปทางไหน” เจ้าลิงถามโดยเมินคำร้องของเจ้าที่ชรา

“เดินไปทางทิศเหนืออีกสามลี้จะพบหมู่บ้าน” เจ้าที่ตอบพลางชี้นิ้วไปทางทิศเหนือ ก่อนจะพูดอย่างนึกขึ้นได้ “จริงสิ ทางสวรรค์ฝากให้เข้ามาบอกท่านเรื่องที่ภพปีศาจเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว”

“หมายความว่าอย่างไร?” ข้าทำหน้าที่แต่ดูอีกสามคนจะเข้าใจ

“โธ่เอ๊ยเหมยหยวน เจ้าไม่รู้หรือว่าอะไรคือสิ่งที่ตื่นเต้นเร้าใจที่สุดในการเดินทางไปชมพูทวีป” ซุนวูคงทำเสียงสูง ตาเป็นประกาย “ก็ปีศาจที่หมายกินเนื้อชั้นซางอย่างไรล่ะ คอยกำจัดปีศาจไปตลอดทาง ไม่มีสิ่งไหนตื่นเต้นเท่านี้อีกแล้ว”

เจ้าที่เสริมต่อ “พวกมนุษย์เองก็ชอบเรื่องราวที่ฉีกเทียนตำเขินปราบปีศาจ ภูปีศาจเคลื่อนไหวแบบนี้ต้องช่วยเรียกความนิยมได้แน่นอนขอรับ”

มีใครถามข้าบ้างว่าอยากถูกกินหรือไม่ ข้าไม่ใช่เนื้อลดราคาณะจะได้แห่มาซื้อกิน !

“ไม่ต้องห่วงนะเหมยเออร์ ไม่ว่าจะเจอปีศาจตนไหนพวกเราก็จะปกป้องตัวเอง” พี่หู่จึงเอ่ยอย่างหนักแน่นพร้อมส่งรอยยิ้มละมุนมาให้คล้ายจะปลอบไม่ให้ข้ากลัว

อยู่กับท่านข้าไม่กลัวปีศาจหรอก กลัวจะหัวใจวายตายอย่างเดียว หล่อเหลือเกิน !

“อย่างไรก็ระวังตัวไว้ด้วยท่านชั้นซาง ข้าขอตัวก่อน” เจ้าที่บอกก่อนจะขอตัวลา มุดหายลงไปในดิน

เมื่อเจ้าที่ไปแล้ว จูปาเจี้ยก็พูดขึ้นว่า “เราไปหาหมู่บ้านกันเถอะ ข้าอยากพักเต็มแก่แล้ว”

แล้วเราก็เดินเข้าไปทางทิศเหนือเพื่อไปหมู่บ้านที่ใกล้ที่สุด ระหว่างทางผ่านป่าไผ่สูง แว่วเสียงกิ่งไม้และลำต้นเสียดสีโหยหวน คล้ายเสียงกรี๊ดร้องของภูตผี อุณหภูมิรอบตัวลดต่ำลงกะทันหันจนขนลุก

“ที่เป็นสุสานเก่าหรือไร” จูปาเจี้ยเอ่ยโดยไม่ดูบรรยากาศ แค่นี้ก็วังเวงมากพอแล้วไม่ต้องพูดให้ชวนนี้กรอก

“ใช้ปากหรือตูดพูดกัน” ซุนวู่คงสวนกลับเข้าให้

“แค่ก” ข้าไอออกมาเล็กน้อย บรรยากาศที่นี้เต็มไปด้วยธาตุหยินทำให้ข้ารู้สึกอึดอัดในอก ล้วงเอายาเม็ดของไท่ซางเหล่าจวินมากิน

“ไม่เป็นไรนะเหมยเออร์” พี่หู่จึงเงยหน้าถามอย่างเป็นทางการ ข้าส่งยิ้มให้เขาเป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร

“อ๊ะ ตรงนั้นมีบ้านด้วยศิษย์พี่” จูปาเจี้ยร้องขึ้นพลางชี้นิ้วไปด้านหน้า เห็นกระท่อมไม้ไผ่หลังน้อยแอบซ่อนอยู่ในดงไม้ “เราไปขอเขาพักค้างคืนกันเถอะ”

“ทำไมกระท่อมมาตั้งโดดเดี่ยวอยู่ที่แบบนี้กัน” ซุนวู่คงเอียงคอขมวดคิ้ว ไม่ยอมเข้าไปเคาะประตู

“โธ่เอ๊ย จะคิดมากไปทำไมพี่ใหญ่ พัก ๆ ไปเถอะน่า ข้างวงเต็มทีแล้ว”

จูปาเจี้ยว่าแล้วเดินไปเคาะประตูเอง “มีคนอยู่หรือไม่”

แอ็ด

ประตูกระท่อมเปิดออกอย่างเชื่องช้า เจ้าของกระท่อมค่อย ๆ โผล่หน้าออกมาอย่างไม่ค่อยเต็มใจ “พวกเจ้าเป็นใครมาเคาะประตู”

เมื่อเห็นใบหน้าอีกฝ่ายชัด ๆ ข้าก็แทบลมจับ ผมดำยาวสลวยดูจเส้นไหมรัตติกาล ใบหน้าหมดจดไม่แพ้สตรี ผิวขาวซีดดูจกระดาศ แบบ... แบบนี้มันจะหล่อเกินไปแล้ว !!

“พวกเราเป็นผู้แสวงบุญที่เดินทางไปชมพู่ทวิป จะขอพักค้างคืนที่นี้สักคืน” เมื่อได้ยินคำตอบของจูปาเจี้ย สีหน้าเจ้าของบ้านก็ดูเป็นมิตรขึ้นมาโดยพลัน เขาค็ลี่ยมั่งดงามแล้วเอ๋ย

“อ้อ เป็นคณะของท่านชั้นชางนี่เอง ข้าเสียมารยาทแล้ว เชิญเข้ามาเลยขอรับ”

เขาเบี่ยงตัว ผายมือเชื้อเชิญ ข้าไม่รอช้า ก้าวกระโดดเข้าไปในบ้านทันที ไม่สนใจเสียงห้ามของขุนวู้คง

“...เห็นผู้ชายหน้าตาดีหน่อยไม่ได้เลยนะยัยเด็กบ้า” เจ้าลิงบ่นก่อนจะก้าวตามเข้ามา

“บ้านข้าออกจะคับแคบไปหน่อย ต้องขอภัยท่านชั้นชางด้วย” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างนอบน้อม ข้ารีบพนมมือ ค้อมศีรษะ

“ไม่เลย ข้าต่างหากที่ต้องขอบคุณท่านที่ให้พักค้างคืน”

ข้าใช้สายตาสารวจบ้านเขา เป็นบ้านไม้ไผ่หลังเล็กพอควร ข้าวของเครื่องใช้ก็มีไม่กี่ชิ้น มีจอบเสียมที่เป็นอุปกรณ์ทำมาหากินวางพาดไว้กับผนัง

“ไม่คิดว่าป่าไผ่วังเวงเช่นนี้จะมีบ้านคนอยู่ด้วย ช่างโชคดีจริง ๆ” ข้าพูดกับเจ้าบ้าน “ท่านอยู่ที่นี้คนเดียวหรือ”

“ขอรับ”

“ไม่มีสตรีใดคิดมาตบแต่งด้วยหรือ”

เขายิ้มเล็กน้อยอย่างเก้อเขิน “ใครจะมาสนใจชาวนาจน ๆ อย่างข้ากันล่ะขอรับ”

ข้าขอสรุปว่าสตรีแถวนี้มีตาทหามีแวไม่ หล่อขนาดนี้เป็นข้าไม่ปล่อยให้หลุดรอดไปได้หรอก !

“อย่าแม่แต่คิดนะ ไม่งั้นข้าจะฟ้องหู้จิ้ง” ซุนวูคงกระชับตักคอกข้าเตาะลิ้น หงุดหงิด

“เชิญท่านชั้นซางตามสบายนะขอรับ ข้าจะไปทำอาหารเจมาให้”

ไต้ยีนคำ่ว่าอาหารเจข้าก็ออกอาการหึ ...ขอโทษนะ ข้ากระอักเลือด เป็นกิจวัตรวันละไม่ต่ำกว่าสามครั้ง ร่างกายต้องการการซ่อมแซมอย่างมาก ให้กินแต่อาหารไม่มีเนื้อสัตว์มีหวังไปไม่ถึงชมพูทวีปพอดี

ข้ารีบส่งสัญญาณไปหาจูปาเจี้ยทันที เขารีบไปขวาทางเจ้าบ้านไว้ “ไอ้ะ ไม่ต้องรบกวนท่านหรอก เรื่องอาหารข้าจัดการเอง ขอเยี่ยมครว้ท่านก็พอ”

“งั้นเชิญทางนี้ขอรับ”

จูปาเจี้ยก้าวตามไปในครว้ ส่วนพวกข้านั่งรอที่โตะน้ำชาเล็กกลางบ้าน เสียงมีดกระทบเขียง เสียงฉ่าของอาหารบนกระทะแว่วมากระตุ่น ความอยากของข้า ยิ่งได้กลิ่นอาหารหอมฉุยก็ทำเอาท้องข้าร้องลั่น สักพัก จูปาเจี้ยก็ออกมาพร้อมอาหารหน้าตาน่าทาน เขาวางลงบนโตะพร้อมเอ่ย

“อาหารมาแล้ว”

“น่ากินมากเลยปาเจี้ย” ข้าน้ำลายสอ รับชามข้าวมาจากพืหู้จิ้งแล้ว จัดการใช้ตะเกียบคีบกับใส่ชาม ยกพวยอย่างไม่รีรอ

“อร่อย ผีมือไม่ตกเลยนะเจ้าเนี่ย” ข้าชมชายหนุ่มจากใจจริง ผีมือทำอาหารของจูปาเจี้ยแม่แต่พ่อครว้วังหลวงยังต้องการวะ

จูปาเจี้ยยิ้มรับแล้วคีบกับเติมให้ข้า “อร่อยก็กินเข้าไปเยอะ ๆ ดูตัวเจ้า ชี ผอมอย่างกับอะไรดี”

ข้าพยักหน้ารัว กินอาหารผีมือจูปาเจี้ยอย่างเอร็ดอร่อย นานแล้วที่ไม่ได้ลิ้มรสอาหารผีมือเขา ต้องตักตวงให้เต็มที

“ศิษย์น้อง ไก่ชิ้นนี้เจ้าไม่กินใช่หรือไม่ งั้นข้าขอนะ” ซุนวูคงถามโดยไม่รอคำตอบ ฉกไก่หนังโตจากชามจูปาเจี้ยไป

“ใครบอกล่ะ เอาคืนมานะ !” ชายหนุ่มพยายามแย่งคืน จนเกิดศึกตะเกียบบนโตะ

“ໄ໊ศิษย์พี่ เวลาทานอาหารอย่าเล่นกันลิ” พืหู้จิ้งร้องปรามอย่างเห็น้อยอ่อน

ข้าลดชามข้าวลง มองชายหนุ่มทั้งสามด้วยสายตາอยากจะบรรยาย

ความรู้สึก บรรยากาศเช่นนี้เข้าเคยสัมผัสมาแล้ว มันชวนให้นึกถึงสมัยก่อน
เหลือเกิน

“ปาเจี้ยเจ้าไม่กินหมู่นี้หรือ งั้นข้าขอนะ” ซุนวู่คงพูดรัวเร็วแล้วใช้
ตะเกียบจกหมูไปจากชามจูปาเจี้ย

“นั่นข้าจะเก็บไว้กินตอนท้ายหรอก !” ชายหนุ่มผมสีฟางคำรามพร้อม
พุ่งตะเกียบใส่หมายจะชิงกลับ แต่เจ้าลิงว่องไวกว่า พลั้วตะเกียบหลบทั้งยัง
พาดหลังมือจูปาเจี้ยได้อีก

“เอาคืนมานะศิษย์พี่ !”

“แบร์ ไม่ให้”

“ศิษย์พี่นี่มันโต๊ะอาหารนะขอรับ” พี่หู่จิ่งบอกอย่างเหนื่อยใจ ศิษย์พี่
ทั้งสองของเขาทะเลาะกันเหมือนเด็กไม่มีผิด

“ให้ตายเถอะเจ้าพวกนี้ ผ่านไปกี่พันปีก็นิสัยไม่เปลี่ยนเลยนะ”

เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นอย่างอ่อนใจระคนขบขัน ร่างสูงโปร่งในชุดขาวสะอาด
ยกจอกสุราขึ้นจิบ ไนน์ตาคู่งามสีม่วงมองลูกศิษย์ทั้งสามแล้วส่ายหน้าเบา ๆ
ก้มบอกกับข้า

“เหมย์เออร์ โตขึ้นเจ้าอย่าเป็นอย่างพวกนี้นะ”

ข้าเงยหน้า กะพริบดวงตากลมโตให้อาจารย์ก่อนมองตักบนโต๊ะอาหาร
เอ๋อเบา ๆ

“ข้าก็อยากกิน...”

ข้าจ้องหมูในตะเกียบของซุนวู่คงตาไม่กะพริบ เขาชะงักมือมองข้า
เมื่อเห็นสายตาแววอนก็ตัดสินใจส่งหมูชิ้นสุดท้ายให้ข้าแทนเข้าปากตัวเอง

“เอ้า ! ให้เจ้า กินเข้าไปเยอะ ๆ จะได้แข็งแรง” เจ้าลิงบอกก่อนหันไป
ส่งจูปาเจี้ย “เจ้าหมูตอนมันั่งซี่เกียจอยู่ได้ รีบไปทำมาเพิ่มสิ เห็นหรือไม่ว่า
เหมย์หยวนยังไม่อิ่มเลย”

“รู้แล้วนะ” จูปาเจี้ยยื่นเข้าลุกขึ้น จะเดินเข้าครัวไปทำอาหารมาเพิ่ม

“เอาเหล้ามาเพิ่มด้วยนะปาเจี้ย” อาจารย์แกว่งไหเหล้าว่างเปล่าไปมา
พร้อมรอยยิ้ม

“...อาจารย์ ท่านเป็นชั้นช่างนะ แต่ศีลห้านะหัดรักษาบ้างเถอะ”

“เจ้ารักษาศีลข้อสามให้ได้ก่อนค่อยมาบอกข้านะ”

“งั้นคงไม่ได้บอกหรอก” ชุนวูคงว่าก่อนหัวเราะเสียงดัง พี่หู่จิ้งยังหลุดหัวเราะพริตแต่ต้องรีบเก็บอาการเมื่อศิษย์พี่รองถลึงตามองเขา

บรรยากาศรอบโต๊ะอาหารคึกครื้นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ เป็นสิ่งที่ข้าชื่นชอบที่สุด

ได้อยู่ร่วมกับทุกคน...

“เหม่ยเอ๋อร์”

ข้าสะดุ้ง ชายหนุ่มทั้งสามจ้องข้าเป็นตาเดียวก่อนจู่ปลาเจ็ยจะเอ่ยถาม “เป็นอะไร นิ่งเหม่อเชียว”

“อ้อ เปล่า ไม่มีอะไรหรอก” ข้าส่ายหน้า “ข้าแค่คิดว่าการออกเดินทางไปตะวันตกคราวนี้ก็มีข้อดีเหมือนกัน”

“หืม ?”

ข้ามองทั้งสามคนแล้วคลี้มสดใส “อย่างน้อยก็ทำให้ข้าได้อยู่ร่วมกับพวกท่านสามคนอีกครั้งอย่างไรเล่า”

“ข้าเตรียมห้องไว้ให้พวกท่านแล้วขอรับ ขอให้ทุกท่านพักผ่อนให้สบาย” เจ้าบ้านผู้แสน (หน้าตา) ดีเอ้อย่างนอบน้อม เขาจัดเตรียมห้องไว้สองห้องสำหรับข้าและศิษย์ทั้งสาม ส่วนตัวเองออกไปนอนข้างนอก

“ฮ้า” ข้าทิ้งตัวลงบนเตียงไม้ เหนื่อยเดินทางมาทั้งวัน ขอพักผ่อนให้สบายหน่อยเถอะ

“ແ່ก” ข้ากระแอมไอออกมา ที่นี้ธาตุดุหยินเยอะจริงเชียว ไม่สบายตัวเอาเสียเลย “ແ່ก แ่ก”

ข้าไอบแรงขึ้นจนต้องกินยาถึงสองเม็ดจึงจะรู้สึกหายอึดอัด หากเป็นเช่นนี้ทั้งคืนเกรงว่าคงจะไม่ต้องนอนเสียแล้ว

“เหม่ยเอ๋อร์” เสียงพี่หู่จิ้งดังมาจากประตู ร่างสูงโปร่งก้าวเข้ามาในห้องข้าด้วยสีหน้าเป็นห่วง “เสียงเจ้าไอบังไปถึงอีกห้องเลย”

“ขอโทษเจ้าค่ะ” ข้าตอบเสียงอ่อย

ชายหนุ่มนั่งลงข้างเตียงข้า วางมือลงบนหน้าผาก กระแสร้อนสายหนึ่ง

ซีมจากฝ่ามืออุ่นผ่านมาสู่ตัว แผ่กระจายไปทั่วร่าง ทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นมา
 อ่า... จะว่าไปสมัยก่อนอาจารย์ก็เคยทำแบบนี้ให้ข้าเวลาข้าไม่สบาย
 มาก ๆ

“ข้าถ่ายเทจิตหยางบางส่วนให้เจ้า แบบนี้จะได้รู้สึกดีขึ้น”

เมื่อรู้สึกสบายตัวความมวงก็เข้าสู่โจมตีทันที ข้าวิ่งเจียดขอบคุณอีกฝ่าย
 ไป “ขอบคุณพี่หู่จิง”

พูดจบข้าก็ผล็อยหลับไป

“ฝันดีนะเหม่ยเออร์”

“พวกมันหลับไปแล้วสินะ”

ร่างสูงเอี้ยถาม กลุ่มโครงกระดูกไร้เนื้อหนังมังสาที่คุกเข่าอยู่ด้านหลัง
 พวกมันตอบอย่างนอบน้อม “ขอรับ”

เขาพยักหน้าพึงพอใจ “งั้นลงมือได้”

ร่างที่เหลือแต่กระดูกยืนอยู่เหนือร่างเด็กสาวที่นอนขดอยู่ใต้ผ้าห่ม
 ดาบใหญ่ในมือเงื้อง่าสูงก่อนฟันลงอย่างแรง ทว่ายามที่ดาบกระทบถูกเป้าหมาย
 กลับไม่รู้สึกถึงแรงต้านที่ควรจะมี กระทั่งเลือดสัทหายดยงไม่ติดใบดาบ โครงกระดูก
 รีบเลิกผ้าห่มขึ้นมาดูก็พบแต่หมอนข้าง ไม่พบร่างเด็กสาว

“ดีก ๆ ตื่น ๆ แอบเข้าห้องเด็กสาวสมควรตายยิ่งนัก”

โครงกระดูกตัวตวมองบนชื่อ เด็กสาวที่เป็นเป้าหมายกำลังนั่งแกว่งขา
 สบายอารมณ์ นัยน์ตาสีม่วงล้าลึกดูเรื่องรองในความมืด รอยยิ้มเหี้ยมปรากฏ
 บนใบหน้า

“หยางก่อกำเนิด หุยินดับสลาย หัวธาตุดำรง ไฟสยบทอง... อัญเชิญ
 เพลิงโลกันตร์”

ข้าประทับมือร้ายมนตร์ ยันต์แปดทิศขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นด้านหลัง
 เปลวเพลิงสีดำจากนรกพลันลุกโชนขึ้นใต้เท้าโครงกระดูกนั้น

“อะไรกัน ทำไมชันชางอย่างเจ้า... !?”

“แหม ๆ ใครกำหนดกันว่าชันชางต้องใช้อาคมไม่เป็น” ข้าโบกนิ้วไปมา
 “ถึงเมื่อห้าพันปีก่อนจะจุดเป็นมนุษย์ไร้พลัง แต่อาจารย์ข้าคือศิษย์ผู้ใช้อาคม
 ที่เก่งกาจที่สุดของพระยูไลเซียวนะ และข้า...”

หยันต์ตากลมโตหรือลงอย่างมีเสศนัย

“...ก็เป็นศิษย์ที่ใช้อาคมได้เก่งกาจที่สุดของเขา”

“อ้าก !!!”

เปลวเพลิงโหมกระหน่ำ ห่อหุ้มร่างที่มีแต่กระดูก ข้ามองดูเพลิงโลกันตร์แผดเผามันจนไม่เหลือแม้แต่เก้าฐลี้ด้วยสายตาเฉยชา กระโดดลงจากช่อ ดบชุดสองสามครั้งก่อนยึดตัวขึ้น

“อย่าคิดว่าชั้นซางอย่างข้าจะถูกกินง่าย ๆ นะ”

โครม !

เสียงดังลั่นจากข้างห้องทำให้ข้าต้องโผล่หน้าไปดู โครงกระดูกสามตน โดนโยนทะลุประตูออกมา กระแทกพื้นหลุดเป็นชั้น ๆ

“ลูกน้องปีศาจกระดูกขาวหรือ คิดถึงจิงเลยเจ๊ยก” เจ้าลิงยีนจังก้า พาดพลองไว้บนบ่า ขยับยิ้มเยาะ “คิดจะจัดการพวกข้าด้วยลูกไม้ต้น ๆ แบบนี้ฝันไปเถอะ”

เจอบ้านตั้งโดดเดี่ยวอยู่กลางป่าไผ่ โดยรอบเต็มไปด้วยจิตหยินเข้มขัน เป็นใครก็ต้องระแวง แถมเจ้าของบ้านยังหน้าตาดีเกินกว่าจะมาอยู่ในที่แบบนี้แค่ว่า ! จะบอกว่าเขาผิวขาวเกินกว่าจะเป็นชวานา จอบเสียมที่วางไว้ก็ใหม่ สะอาด ไม่มีรอยบินเหมือนไม่ได้ถูกใช้งานจึงรู้ว่าเขาโกหก ไม่ได้ตัดสินคนจากหน้าตาภายนอกจริง ๆ

“สมแล้วที่เป็นฉีเทียนต้าเซ็น”

บ้านไม้ไผ่อันทรธานหายไป ข้าพบว่าพวกเราตกอยู่กลางวงล้อมของโครงกระดูกนับสิบ ในมือแต่ละตนถือดาบเล่มใหญ่

“ส่งตัวชั้นซางมา”

จูปาเจี้ยกับพี่หู่จี้รีบเข้ามากันข้าไว้ ทั้งสามหันหลังเข้าหากัน ล้อมข้าไว้ตรงกลาง

เจ้าลิงเอียงคอกไปมาดั่งกรอบแกรบ เตาะลั่น “จะกินเจ้าเด็กนี่หรือ... ผ่านพลองข้าก่อนเถอะ !”

เสียงดังกังวานดุจมังกรคำรามดังอื้ออึงอยู่ในหู ชุนวู่คงวาดพลองพาดใส่ปีศาจด้านหน้าจนลอยกระเด็นกระแทกพื้นกลายเป็นเศษกระดูก

“เฮ้ ! เข้ามาชิงตัวชั้นซางสิเจี๋ยก !!” เจ้าลิงกระโดดเข้าไปใส่เหล่าปีศาจ
ท่าทางลิงโลดเหมือนเด็กที่ได้ออกไปเล่น

“เดี๋ยวลีศิษย์พี่ใหญ่ อย่าทิ้งพวกข้าไว้แบบนี้สิ !” จูปาเจี๋ยร้องตามไป
แต่ดูท่าเจ้าลิงจะไม่ได้ยิน

“ระวัง !” ข้าร้องเตือนเมื่อดาบใหญ่สองเล่มฟันลงกลางศีรษะชายหนุ่ม
ฉิวะ !

ก่อนที่ดาบจะถึงตัว โครงกระดูกนั้นก็ขาดเป็นสองท่อน ดาบในมือฟัน
ถูกเพียงอากาศธาตุ เป้าหมายกลับไปปรากฏตัวอยู่ด้านหลังตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่
ทราบพร้อมทวนวงเดือนกรีดฟ้า^๑สีดำนินท

“ให้ตายเถอะ ข้าไม่ชอบงานใช้กำลังแบบนี้เลย”

“นี่ปาเจี๋ย ไม่ใช่คราดแล้วเจ้าก็ไม่ใช่จูปาเจี๋ยสิ” ข้าทักท้วงขณะที่
ชายหนุ่มหมุนตัวกลับไปแทงทวนใส่ปีศาจอีกตน

“ครั้งนี้ข้าขอเถอะ ใช้คราดอย่างนั้นสาวกรีดไม่หลงหอกนะ !” ชายหนุ่ม
ว่าก่อนจะลงสนามไปอีกคนอย่างไม่เต็มใจ “มากันเยอะเหมือนกันนะเนี่ย”

เจ้าลิงกับจูปาเจี๋ยออกไปด้านศึก ทิ้งให้พี่หู่จิ้งคุ่มกันข้าเพียงคนเดียว
พวกปีศาจเห็นสบโอกาสดีจึงเสียงทะเลงฝ่าสองคนนั้นเข้ามาทางนี้

“จับตัวชั้นซางมาให้ได้ !!” ปีศาจสองสามตนที่ฝ่าซุนวูคงกับจูปาเจี๋ยได้
คำรามลั่น ดาบใหญ่ตัวดอออกหมายฟันชายหนุ่มผมน้ำเงินที่ขวางทาง

“คงจะยากล่ะนะ” พี่หู่จิ้งคลี้มก่อนตั้งมือ นิ้วชี้นิ้วกลางประกบกันแตะ
ริมฝีปากแล้วร้ายมนตร์

เปรี้ยะ !

แห่งน้ำแข็งแทงขึ้นมาจากพื้นราวกับคมหอก เสียบทะลุร่างปีศาจ
ทั้งสามกลางอากาศ โครงกระดูกถูกทะเลงเป็นรูบ่อเริ่มและร่วงลงมา

“ตราบใดที่มีพวกข้าอยู่ จะไม่ยอมให้ทำอะไรเหมยหยวนเป็นอันขาด”
กรีดดด !!

พี่หู่จิ้งของข้าเห่สุดใจขาดดิน โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายยิ่งทำให้ข้า
ใจละลาย

อ๊า~ สวรรค์ ข้าตายตาหลับแล้ว

^๑ ทวนที่มีปลายยาวแหลม ด้านข้างทั้งสองด้านของส่วนอาวุธดีโลหะเป็นรูปเสี้ยวจันทร์เอาไว้

“ออก !”

ข้ากระอักเลือดออกมาคำโต เอ่อ... เมื่อครู่ข้าแค่เพ็ดนิดหน่อยนะ ยังไม่ต้องรีบทำให้ข้าตายก็ได้

“เหมยเอ๋อร์ !?” พี่หู่จิ่งรีบเข้ามาประคองข้าไว้

...ขอร่องอย่าใกล้ข้ามากพี่หู่จิ่ง เตี่ยข้ากำเดาทะเล็กตายจริง ๆ

“หว่า อยู่ ๆ ก็กระอักเลือดเลย”

“แบบนี้เนี่ยจะกินได้หรือ ?”

“กินเข้าไปจะไม่ติดโรคหรือไร”

พวกปีศาจส่งเสียงกระซิบกระซาบนิินทา ข้ารู้สึกถึงเส้นเลือดที่เต้นตุบ ๆ อยู่ตรงขมับ ถูกปีศาจมาพูดถึงสุขอนามัยเนื้อข้าแบบนี้มันชวนให้อายกเอาพลองทองฟาดหัวจริง ๆ

“จะกินเนื้อนางจริง ๆ หรือนายท่าน” พวกสมุนปีศาจเอ่ยถามอย่างไม่มั่นใจ

ร่างสูงในชุดยาวสีขาวก็ก้าวออกมาจากเงามืดของตนไม่เจ้าบ้านหนุ่มแสนหน้าตาดีคนนั้นมองสำรวจข้าแล้วคลี่ยิ้ม เอ่ยเสียงนุ่ม “ถึงจะปนเปื้อนเชื้อแต่ถ้าเอามาปรุงให้สุกก็ไม่น่ามีปัญหา”

นี่ถ้าเป็นคนอื่นพูดล่ะก็ได้ไปรายงานตัวกับยมบาลแน่ แต่เพราะเป็นคนหล่อพูดข้าถึงให้อภัย

“ยัยเด็กบ้าผู้ชายต้องเห็นแก่ที่เจ้านั้นมันหน้าตาดีจึงนั่งเฉยแน่ ๆ” ซุนวู่คงกระซิบบอกกับจูปาเจี่ยซึ่งพยักหน้าเห็นด้วย

“เอาเป็นว่าจับมาให้ได้ ส่วนจะปรุงอย่างไรค่อยว่ากันอีกที” ปีศาจกระดุกขาวสะบัดมือออกมาด้านหน้าก่อนข้าจะรู้สึกถึงบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ใต้เท้า

ฟุบ !

มือที่มีแต่โครงกระดูกโผล่ขึ้นมาจากดินแล้วจับข้อเท้าข้าไว้ เมื่อออกแรงกระชากข้าก็เสียหลักล้มก่อนจะถูกส่งต่อไปตามมือโครงกระดูกที่โผล่มารับเป็นทอด ๆ

“เหมยเอ๋อร์ !” พี่หู่จิ่งจะคว้ามือข้าไว้แต่ปรากฏโครงกระดูกนับสิบขวางเขาไม่ให้มาใกล้ ปีศาจกระดุกขาวใช้พลังของตัวเองเรียกกระดูกคนตาย

ที่ถูกฝังใต้ดินให้ตื่นขึ้นมา แยกศิษย์ทั้งสามให้ออกจากกัน

“แม่แล้วศิษย์พี่ใหญ่!” จูปาเจ็ยร้องเมื่อเห็นข้าถูกพาตัวไป

ซุนวูคงฟาดพลองเป็นวงกว้างจนโครงกระดูกแนวหน้าล้มระระนาด แต่ตัวที่อยู่ข้างหลังก็ขึ้นมาทดแทนไม่ขาดตอน ทำให้เขาไม่อาจปลีกตัวมาได้ แต่มองข้าถูกพาตัวไปเพียงอย่างเดียว

มือกระดูกพวกนั้นพาข้ามาส่งถึงหน้าปีศาจกระดูกขาว เขาดึงตัวข้าเข้าไปพินิจดูใกล้ ๆ ทำเอาเลือดลมข้าปั่นป่วน เห็นใบหน้าหล่อ ๆ ระยะเวลาประชิดขนาดนี้...

“อืม มองใกล้ ๆ ก็ดูน่ากินไม่เบาเลย”

ข้ายอมให้กินทั้งตัวเลยเจ้าค่ะ !

ตัวข้าอ่อนระทวย ยอมให้ปีศาจรูปงามตรงหน้าโดยดุษณี

“ยัยเด็กบ้า อย่าไปยอมมันง่าย ๆ แบบนี้สิ !!” ซุนวูคงตะโกนลั่น แต่ข้าต้านทานเสน่ห์เขาไม่ไหวนี่ จะให้ทำอย่างไร !

“ปล่อยไว้มีหวังยอมให้เขากินแน่ ๆ ทำอะไรสักอย่างสิพี่ใหญ่” จูปาเจ็ยเร่งเร้า เจ้าลิงกัศริมผีปากก่อนตัดสินใจวางพลองในมือใส่ปีศาจกระดูกขาว ความเร็วและความแรงทำเอาต่อให้เบี่ยงศีรษะหลบแล้วก็ยังทำให้ใบหน้าซึกหนึ่งหลุดเหวอะ ผิวหนังที่ปิดซ่อนตัวตนไว้ขาดวิน เผยให้เห็นกะโหลกที่มีแต่รอยแตกร้าว

วะ... เหวอออ ภาพนี้มันสวยของติตระดับเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีต้องมีผู้ปกครองแนะนำเลยนะ !

“หน้อย !” ปีศาจกระดูกขาวใช้มือหนึ่งปิดบังใบหน้าที่เสียโฉม ตวาดสั่งโครงกระดูก “ฆ่ามันซะ !!”

โครงกระดูกหลายร่างกระโดดรุมเข้าใส่ซุนวูคงที่ไร้อาวุธ ร่างสันทันทันนั้นจมหายไปใต้กองกระดูก

“ศิษย์พี่ใหญ่ !!”

ปีศาจกระดูกขาวหันใบหน้าที่เหวอะหะมาทางข้า คำรามเสียงต่ำ “ถ้ากินเจ้าต้องทำให้รูปโฉมข้างดงามเหมือนเดิมได้แน่ !”

“จะกินข้า... ?”

บรรยากาศรอบตัวข้าเปลี่ยนไป ดวงตาจ้องมองปีศาจตรงหน้าอย่าง

เป็นชาจนเขาถึงกับผงะ

“คนที่จะกินข้า้ได้มีแต่หนูมรุมรุมงามสะท้านโลกาเท่านั้น !!”

ตึง !

ข้า้กระที่บเท้าข้างหนึ่งลงพื้น ประกบสองมือตั้งฉากคล้ายกำลังสวดมนตร์ มีแสงสว่างวาบจากพื้นรอบเท้าข้า้จนสว่างไปทั่วบริเวณ

“อาคมปราบมาร !”

“อ้ากกก !!”

ปีศาจกระดูกขาวที่อยู่ใกล้อาคมมากที่สุดกรี๊ดร้องโหยหวน ร่างเขาค่อย ๆ สลายไปเป็นเศษธุลีก่อนหายไปกับลำแสงปราบมาร แสงสว่างนั้นแผ่ขยายเป็นวงกว้าง กลืนกินร่างปีศาจทั้งหมด พวกมันส่งเสียงร้องโอดครวญก่อนจะสลายไปเป็นผุยผง จิตด้านลบถูกชำระล้างจนบริเวณโดยรอบบริสุทธิ์

ข้า้ค่อย ๆ ลดมือลง เห็นชุนวู๋คงที่ติดตัวขึ้นมาจากพื้น แม้จะมอมแมมไปเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ คนอื่นเองก็ยังคงอยู่ในสภาพดีอยู่

...มีแต่ข้า้ที่ทำทางสภาพจะไม่สู้ดี

“ออก !” ข้า้กระอักเลือดแล้วหงายหลังล้มตึง

“เหม่ยเออร์ !!”

...ไม่ได้ใช้พลังเสียนาน ใช้ที่เล่นเอาพลังชีวิตข้า้หดไปเกือบครึ่งเลย

“เง้าที่สุด ! หัวสมองเจ้านอกจากผู้ชายแล้วมีอะไรเหลืออยู่บ้าง !”

ชุนวู๋คงได้ที่ดำขำยกใหญ่ ฮึ่ม ! ถ้าไม่ติดว่าตอนนี้ไม่มีแรงจะอำปากพูดละก็ต้องมีรายการจะกันไปสักยกแล้ว

โธ่ไม่ได้ ตอนนี้ข้า้นอนหงายตักพีหู่จิ่งอยู่ ต้องทำเป็นอ่อนแอหนอยจะได้อ่อนเขาได้

“งานนี้มันจะไม่ถึงชมพู่ทวีปก็เพราะเจ้าเสนอตัวไปให้ปีศาจกินแบบนี้ นั่นแหละ !!”

“ข้า้แค่หลอกให้มันตายใจต่างหาก จะได้กำจัดมันได้” ข้า้เถียงสู้

“โกหก เห็นก็รู้แล้วว่าหลงเสน่ห์มันจนทำอะไรไม่ได้ !”

ฉิก

ข้า้รู้สึกถูกแทงใจตัวอย่างแรง ก็... ก็คน (ปีศาจ) มันหล่อนี้ ใครจะไป